

NIEUWE AVONTUREN

Old Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE JUWELEN VAN RAS BEGUL KHAN

N° 2329

WEKELIJKE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Juwelen van Ras Begul Khan

HOOFDSTUK I

EEN GESTOORD BAL

Nauwelijks was de avond begonnen, of reeds kon de Engelse premier naar waarheid getuigen, dat zijn feest als volkomen geslaagd mocht worden beschouwd.

Niet alleen had een groot aantal gasten gevolg gegeven aan de tot hen gerichte uitnodiging, maar ook de clou van het jaarlijkse bal was ten tonele verschenen, ditmaal in de gedaante van Ras Begul Khan, de zoon van een der machtigste, zelfstandig regerende vorsten in het centrum van Voor-Indië.

Ongetwijfeld was er aan de komst van de jongeman een politiek kantje.

Het was maar al te goed bekend op het Ministerie van Koloniën, dat de Radja van Gwalipur, zijn vader, behoorde tot die zeer moeilijk te regeren vorsten, die zelfs geen schijn van inmenging dulden in hun bewind, en die zich aanstonds met hand en tand zouden verzetten tegen iedere poging, zich met zijn

zaken te bemoeien. En toch was het evenzeer bekend, dat er in de binnenlanden van zijn rijk dingen voorvielen, nog steeds toestanden heersten, welke men elders ten strengste had verboden of met kracht had onderdrukt. Mensenoffers werden daar nog gebracht, en menigmaal kwam het nog voor, dat de weduwe van een hooggeplaatst man, hoe jong en schoon ook, hem in de dood moest volgen, wanneer hij overleden was, om in het vuur van de brandstapel de laatste, grote reiniging te ondergaan.

Er moest nu eenmaal rekening worden gehouden met de grote, en daarenboven uitstekend bewapende legermacht waarover de Radja van Gwalipur beschikte, en die hem tot de laatste man tot in de dood trouw terzijde zou staan, wanneer hij ooit de vaan van het openlijk verzet mocht ontplooiën.

Zover was het, nog niet gekomen,

maar, de Radja was de enige zoon van de vorst, die destijds een zeer voorname rol had gespeeld tijdens de beruchte opstand van de Sikhs en hij had de aard van zijn vader niet verloochend.

Maar waar men kracht niet durfde aanwenden, daar paste men andere middelen toe, die menigmaal even afdoende waren, al wilde het wel eens voorkomen, dat deze niet volkomen strookten met de goede trouw, en andere, ouderwetse begrippen, die goed zijn voor de burgerman, maar waarmee men zich in de diplomatie niet behoeft op te houden.

En zo had men dan het oog laten vallen op Ras Begul Khan, die in Engeland gestudeerd had, aan de universiteit van Oxford, na heel wat tegenstand te hebben overwonnen van zijn vader, die de Engelsen nog steeds hartgrondig haatte.

Na voltooiing van die studiën, en toen hij reeds min of meer verengelst was, riep zijn vader hem terug, klaarlijk met het doel, hem uit te huwelijken aan de dochter van een of andere machtige nabuurvorst, maar de jonge man scheen niet gediend te zijn van de staaltjes van schoonheid en lief-taligheid, die zijn vader hem ter keuring bracht, althans, toen hij twee jaren later naar de Engelse hoofdstad terugkeerde, was hij nog altijd ongehuwd, ofschoon hij reeds 21 jaar was, knap, rijk, en steeds omzwermd door een aantal dames, die zich in het minst niet bekommerden om de bekende uitspraak van Rudyard Kipling: « Nimmer zullen het Oosten en het Westen elkander ontmoeten ».

In de balzaal echter ontmoetten zij elkander wel degelijk, terwijl toch het oosten daar niet de minste moeite voor deed.

Van hoger hand begon men de jonge vorstenzoon, zoals men dat noemt, te bewerken.

Om te beginnen kreeg hij een kolonelsaanstelling, al was het dan ook à la suite, van een der garderegimenten, en het moet hier dadelijk gezegd worden, dat dit allesbehalve in de smaak viel van de Engelse edellieden, die uit-

sluitend het officierenkorps van dat beroemde regiment der lijfgarde vormden.

Een Indiër te midden hunner. Een kleurling. Het mocht dan een vorstenzoon zijn, hij was en bleef een zoon van het gekleurde, geminachte ras, al bezat hij ook een kapitaal, dat hem veroorloofde, per dag een 1.000 pond sterling uit te geven, zonder dat het daarvoor noemenswaardig verminderde.

Maar de officieren moesten het hoofd buigen. Trouwens, het waren er slechts weinigen, die zich verzet hadden. De overigen, meestal veel jonger, vonden Ras Begul een zeer geschikte kameraad, een uitmuntend sportman en daarenboven was hij van edele bloede, evenals zij zelven.

Dit was dus een erepost, maar daarenboven werd de jonge Indiër ook nog benoemd tot luitenant bij een der regimenten kavalerie, die hun garnizoen dicht bij de hoofdstad hebben.

Het waren de beroemde Scotts Greys, een eliteregiment, waartoe men niet gemakkelijk toegang kreeg.

Maar daarbij bleef het niet. De jongeman werd overstelpt met eerbewijzen en men liet geen gelegenheid voorbijgaan, om hem in officiële en officieuze toespraken te huldigen.

Om kort te gaan, alles werd in het werk gesteld om de jonge Indiër over te halen tot Engels getinte inzichten, die niet door zijn vader werden gehuldigd, natuurlijk met het doel hem later wat gemakkelijker te kunnen regeren.

Ras Begul liet echter nimmer merken, of-, en in hoeverre men vorderingen maakte met deze pogingen, om hem bij voorbaat te temmen. Hij had een gesloten gelaat, waarop de aandoe-ningen zich ternauwernood aftekenden en misschien had alleen zijn lijfbediende een en ander kunnen onthullen van de grote veranderingen die er met dat strakke gelaat konden plaatsgrijpen, wanneer zijn meester zich ergens over opwond, of in woede geraakte.

Maar dat zou Ram Djegah zeker niet gewaagd hebben.

Wat zijn meester aangaat, deze legde altijd een koele hoffelijkheid aan

de dag, schijnbaar zonder enige voorkeur, ofschoon er heel wat Engelse jongedames waren, die niets liever zouden hebben verlangd, dan wat meer te worden opgemerkt door de schatrijke vorstenzoon, die eenmaal de scepter zou voeren over een groot gebied: bijna zo groot als de helft van Engeland.

Er werden wonderlijke dingen verteld over de pracht van het ouderlijke paleis, over de honderden slaven, over de talloze danseressen, over de feesten van ongelooflijke pracht, die de hoofdstad van Gwalipur soms aanschouwde.

Ras Begul zelf was als het ware een levende reclame voor zijn land en voor zijn vaders rijkdom, zoals hij daar trots rondstapte in zijn schitterend gewaad van witte zijde, de kunstig gewonden tulband op het hoofd, en letterlijk behangen met juwelen van allerlei aard.

Tot zelfs zijn witsatijnen puntschoenen waren bestikt met parelen, en de reigerveer op zijn tulband werd op haar plaats gehouden door een smaragd ter grootte van een duivenei.

Een paar bekende juweliers, die ook hofleveranciers waren, kwamen tot de slotsom, dat de Indische vorstenzoon, zoals hij daar liep ongeveer 200.000 pond sterling waard was.

Vooral de reusachtige diamant, die de beroemde Cullinan, wel te verstaan voor het kloven naar de kroon stak, had aanstonds hun aandacht getrokken en een diepe bewondering gaande gemaakt.

De steen, geslepen met minstens enige dozijnen facetten, was uiterst kunstig gezet, en hing aan een dun, gouden kettinkje om de hals van de bezitter, ongeveer een handpalm onder het met goud geborduurde boord van zijn tot aan de hals gesloten witzijden tunica.

Ras Begul was zeer lang, en zo kon het bijna niet anders of dit prachtige sieraad moest uit alle hoeken van de zaal gezien worden.

En het werd ook gezien. Maar al te goed.

In een hoek, tegenover die, waar het orkestje had plaats genomen, dat bijna onafgebroken speelde, stonden twee heren, in een zacht gesprek met elkan-

der gewikkeld, de een zeker niet jonger dan vijftien jaar, met dun, wit haar, de ander nog geen veertig, met steil kastanjebruin haar, dat tot in een punt op het voorhoofd neerdaalde.

De oudste was Lord Douglas Seymour, de jongste was zijn secretaris Gerald Barnow.

— Hij is zo trots als een pauw, mompelde de jongste der beide heren, blijkbaar doelende op Ras Begul, die op dat ogenblik juist op enkele passen afstand voorbijging met een soort van hofhouding van jonge meisjes, die om hem heen fladderden.

— Hij mag het zijn, hij ziet er prachtig uit, bromde Lord Seymour. Die kwajongen zal het nog ver brengen.

— Waaruit maak je dat op?

— Uit het aantal vrouwen, dat hem volgt mijn waarde, antwoordde Lord Seymour droogjes. Een man met zoveel en zulke mooie meisjes achter zijn hiel is bestemd om een grote rol te spelen.

— Zou alles werkelijk echt zijn wat hij draagt?

Zijne Lordschap haalde de gebogen schouders op, en antwoordde:

— Een zonderlinge vraag. Wat dacht je, dat een Indiër van zijn slag zich zou vernederen, nagemaakte prullen op zijn koninklijke body te dulden? Liever zou hij alles in het water gooien. O, ik ken Ras Begul Khan. Ik kan je zeggen...

Zijne Lordschap hield plotseling op, en de secretaris zag dat zijn nog levendige, grijze ogen gevestigd bleven op de brede vleugeldeuren, die van de feestzaal toegang gaven tot een ronde galerij, met vier of vijf deuren, en vanwaar men de brede hall kon bereiken waarheen de marmeren statietrappen voerden.

De secretaris volgde de richting van de blik, en het was alsof hij even schrok.

— Maar, lieve hemel, is dat niet onze vriend Phileas Baxter in hoogst eigen persoon? vroeg hij.

— Hij is het, en naar ik zou zeggen in hoogst opgewonden toestand. Hij is zo bleek als een doek, en schijnt ze-

nuwachtig naar iets of naar iemand te zoeken. Aha, daar stevent al een bediende regelrecht op de gastheer toe, die daar juist met madame Rogardo, de schone operazangeres staat te praten.

— Hij wendt zich een beetje ongeduldig naar de bediende om...

— De bediende zegt hem eerbiedig iets...

— En de gastheer schijnt te schrikken. Wat zou er gaande zijn?

Lord Seymour en Barnow keken elkaar een ogenblik strak aan, en drenfelden toen, met de handen op de rug, zich een weg banend door de dansers, naar een der beide andere deuren, die zich in de feestzaal bevonden.

Het duurde wel vijf minuten, en toen zij de deur bereikt hadden, troffen zij daar twee heren aan, in dikke overjassen gestoken, met bolhoeden op.

Het waren twee politieagenten in burger.

Een hunner zei op zachte toon tot Lord Seymour, die zijn hand naar de kruk uitstreekte:

— Het spijt mij zeer, mijnheer, ik ben verplicht, u te verzoeken, hier te blijven.

— Hier te blijven? herhaalde zijne lordschap langzaam. Wat moet dat betekenen? Ik heb geen lust meer om hier te blijven.

— Het spijt mij, mijnheer, deze deur is afgesloten, hernam de man die gesproken had, en nu reeds heel wat minder beleefd, maar tamelijk kortaf.

— En mag men vragen waaraan dit optreden valt toe te schrijven? vroeg Barnow. Is men zo op ons gezelschap gesteld, dat men ons met geweld hier wil houden?

— U zult het aanstonds horen, mijnheer, antwoordde de ander.

De beide heren haalden de schouders op en trokken zich terug.

Reeds halverwege de zaal zagen zij, dat ook de andere zijde op dezelfde wijze versperd was.

Op dat ogenblik stond een van de bewakers juist te praten met een kleine, zeer donkere man, met bruine, een weinig schuins geplaatste ogen en lang

glanzend haar.

De beide heren hadden hem aanstonds al opgemerkt, en hadden hem voor een Rus gehouden, een van die talrijke uitgewekenen, vroeger misschien zeer rijk geweest, en die nu een geheimzinnig bestaan voeren in een van de hoofdsteden buiten Rusland. Zij hadden zich zelfs afgevraagd waaraan deze gast zijn uitnodiging op dit bal te danken had.

Het was nu duidelijk merkbaar, dat er iets gaande was.

Een zekere opwinding had zich van de gasten meester gemaakt, hier en daar zag men paren midden in een dans ophouden, terwijl aller ogen thans gericht waren naar de brede vleugeldeuren, waar heer Baxter, de hoofdinspecteur van politie, nog altijd heel bleek in een opgewonden gesprek was met de gastheer, terwijl naast hem de gestalten zichtbaar waren van drie of vier inspecteurs, en men op de achtergrond vaag een kleine legermacht van politieagenten kon ontwaren.

Plotseling verhief zich de krachtige stem van een der inspecteurs, die bij de deur op een stoel was gaan staan en die nu tot de aanwezigen sprak:

— Dames en heren. Het doet mij leed dat ik u moet storen, maar het betreft hier een zeer ernstig geval. Ik spreek in naam der koningin. Het blijkt noodzakelijk, dat wij hier onmiddellijk overgaan tot identificatie van iedere gast afzonderlijk. Wij bedoelen alleen de heren. De dames kunnen zich geruststellen; er zullen hen volstrekt geen moeilijkheden in de weg worden gelegd. Ik zal de heren echter moeten verzoeken, allen hun invitatiekaart te tonen.

Er ging een gemompel op, en toen riep ergens een schelle stem in een hoek van de zaal:

— Ik heb mijn invitatiekaart in mijn overjas laten zitten.

— Ik ook. Ik ook, werd er geroepen.

— De heren die hun kaart niet in hun rokzak hebben kunnen zich onder goed geleide naar de vestiaire begeven, hernam de inspecteur op zijn stoel. Ik herhaal, dat het ons leed doet, hiertoe te moeten overgaan, maar de zaak is werkelijk van het grootste gewicht.

Daarop stapte hij van zijn stoel af, waarna onmiddellijk de nodige maatregelen werden genomen.

Alles ging ordelijk in zijn werk. De heren die zeiden dat zij hun invitatiekaart in hun overjas hadden gelaten, werden tot een groepje verzameld in een der hoeken van de grote zaal, en vandaar een voor een onder geleide van twee stoere agenten naar de vestiaire gevoerd.

Daarna mochten zij doen wat zij verkozen.

De anderen werden in een tegenovergestelde hoek verzameld, en ook zij moesten zich afzonderlijk naar een der zijdeuren begeven, die nu weer geopend was, maar waar zich vier agenten geposteerd hadden.

Een der inspecteurs bevond zich daar ook, overtuigde zich dat iedere mannelijke gast van een deugdelijke kaart voorzien was, waarbij hij werd geassisteerd door de gastheer zelf, die uiterst zenuwachtig scheen te zijn, en door diens particuliere secretaris, een lang, bleek jongmens, dat met verschrikte ogen iedere nieuwe gast opnam.

Een voor een zag men de heren verdwijnen door de zijdeur, zonder dat iemand ook maar het minste begreep van deze maatregel.

Bij de kleine, donkere heer met de

scheefgeplaatste ogen scheen het onderzoek nogal lang te duren. Hij stond glimlachend te wachten, met de handen in de zakken, en blijkbaar volkomen op zijn gemak.

De inspecteur draaide de kaart om en om, de gastheer bestudeerde haar nauwkeurig, zijn secretaris deed insgelijks, men stelde de zwarte heer enige vragen, en toen bleek alles in orde te zijn, want men zag hem door de deur verdwijnen, terwijl hij zijn kaart in zijn binnenzak stak.

Toen kwam Lord Douglas Seymour aan de beurt, die zoëven op zachte toon een paar woorden met zijn secretaris had gewisseld.

Men zag zijn gebogen gestalte met kleine dribbelpasjes naar de deur gaan, terwijl hij zijn kaart uithaalde, en die aan de inspecteur ter hand stelde.

Deze bekeek de kaart, knikte even, en wilde deze alweer teruggeven, toen de gastheer, die er eveneens een blik op had geworpen, een kreet van verbazing slaakte en zijn gast strak aankeek. Toen klonk in de stilte zijn weifelende stem, die riep:

— Maar, dat is onmogelijk. Lord Douglas Seymour is ziek en ligt te bed, zoals ik daareven, uit zijn eigen mond heb vernomen, toen ik hem opbelde.

HOOFDSTUK II

DE BOMAANSLAG

Het bleef een ogenblik zeer stil in de grote danszaal, die plotseling zulk een geheel andere aanblik had gekregen, met de dames zacht fluisterend bijeen in een der hoeken, en de heren, geuniformd of niet, in twee van de andere. Alleen Ras Begul Khan stond helemaal alleen, met gekruiste armen en gefronst voorhoofd.

Hij scheen het beneden zijn waardigheid te achten, zich bij de anderen te voegen.

En in die stilte klonk weer de stem

van de gastheer, die dringend vroeg:

— Kunt gij mij dit verklaren, lord Seymour?

— O ja, heel goed, Uwe Excellentie, antwoordde de oude heer kalm. Natuurlijk hebt gij met een grappenmaker te doen gehad.

— Dat is, dunkt mij, onmogelijk, ik herkende duidelijk zijn stem.

— Dan heeft hij mijn stem nagebootst antwoordde het Hogerhuislid schouderophalend. Ik denk toch dat ge me wel zult kennen, excellentie? Wij zijn po-

litieke tegenstanders, maar dat belet toch niet dat ge weet hoe ik er uit zie.

De gastheer keek Lord Seymour enige tijd met de grootste aandacht aan, en hernam toen:

— Ik weet waarachtig niet wat ik hiervan moet denken. Want van een grap kan toch geen sprake zijn. Ik vroeg het nummer van Lord Seymour aan, nog geen kwartier geleden, om naar zijn toestand te informeren. Om u de waarheid te zeggen, wist ik niet dat ge hier waart, ik had u nog niet gezien. Ik ben tot voor een minuut of twintig in mijn werkkamer geweest. En verder wist ik ook, eerlijk gezegd, niet, dat u een uitnodiging was gezonden.

— Ik heb ook geen uitnodiging aan Lord Seymour gezonden, excellentie, klonk nu de bevende stem van de secretaris.

De inspecteur van politie had geen woord van dit korte gesprek gemist, en de oude heer voortdurend in het oog gehouden.

Zijn stem had een scherpe klank toen hij vroeg:

— Wilt ge mij dan eens zeggen, mijnheer, hoe ge aan deze uitnodiging zijt gekomen, terwijl gij blijkbaar niet uitgenodigd zijt?

Het antwoord kwam niet dadelijk.

De grijze ogen van Lord Seymour gingen onderzoekend naar de deur, dan naar de vier agenten, die deze deur, bewaakten en hij glimlachte flauwtjes, toen hij de lopen van twee dienstrevolvers zag glanzen in de vuisten van twee hunner.

Toen haalde hij de schouders op en zei vriendelijk:

— Deze jongeman kan zich natuurlijk best vergissen. Ik voelde mij inderdaad niet erg goed, en was niet van plan naar dit bal te gaan, maar ik ben van gedachten veranderd, en...

Hij kon niet verder gaan.

Sneller dan de gedachte had de inspecteur zijn hand uitgestoken, een hevige ruk, en het was alsof hij de oude heer scalpeerde.

Hij ontrukte hem zijn kale schedel met de weinige witglinsterende haren en nu prikte het hoofd met het in-

gevallen, geelbleke gelaat met de witte wenkbrauwen en het witte snorretje met een weelderige, zwarte haardos, die slechts aan de slapen een weinig begon te grijzen.

Een kreet van verbazing, schrik en ontsteltenis steeg op.

Het was alsof Lord Seymour plotseling wel een halve voet was gegroeid.

Hij zag er vreemdsoortig uit, met dat gelaat van een grijsaard onder die glanzende zwarte haardos.

De ontmaskerde was echter volkomen kalm gebleven, en zei met een stem, die heel anders klonk dan zoëven:

— De vos heeft zijn haren althans verloren. Helaas van de streken zal men dat nog niet kunnen zeggen.

De inspecteur liet een kort lachje horen en zei met luider stemme:

— Het onderzoek kan worden gestaakt. Wij hebben onze man gevonden. Het verheugt mij, dat het zo snel is gegaan, Excellentie.

— En ik wens u op mijn beurt geluk met uw doortastendheid, mijnheer, zei de minister, terwijl hij de ontmaskerde aanzag met een mengeling van vrees en afschuw. Gij zijt een Rus?

— Een Rus? herhaalde de ander verwonderd. Waarom denkt gij dat?

— Houd u niet van de domme, riep de inspecteur op ruwe toon. Als ge geen Rus zijt, dan zijt ge in ieder geval een handlanger van hem, Komaan, waar hebt ge uw helse machines verborgen?

— Maar voor wie ziet ge mij aan? riep de man met het zwarte haar op een toon van de grootste verbazing. Denkt gij dat ik met bommen in mijn zak loop, of ze hier heb verborgen?

— O, is dat de zaak? hernam de inspecteur minachtend. Uitvluchten? Nu, we zullen wel zien, of je daarbij zult blijven. Mannen, voert hem weg, maar wacht...

Er blonk tets in het electrische licht, een metalen geluid deed zich horen, en de polsen van de gevangene waren in boeien gesloten.

De inspecteur keek zijn gevangene nog eens goed aan en hernam toen:

— Naar het hoofdbureau met hem, en bewaakt hem goed, Mijnheer Baxter,

de zaak is al ten halve opgelost.

De dikke hoofdinspecteur kwam naderbij, terwijl hij zijn nat voorhoofd bette, en vroeg met zijn luide, door-dringende stem:

— Is dat de vent? En heeft hij bekend waar hij de bom hier ergens verborgen heeft?

Hij had de woorden nog niet uit de mond, of hij had alle reden er spijt van te hebben, want op hetzelfde ogenblik maakte zich een dolle paniek van de gasten meester.

Nu pas begreep iedereen, wat de reden was geweest van die politieinval, en van de bleekheid en zenuwachtigheid van de hoofdinspecteur.

Een misdadige hand had een helse machine verborgen in het huis van de minister, die bekend stond als een fel tegenstander van iedere concessie aan Moskou, hij had die helse tijdbom waarschijnlijk opgewonden, met het doel, om zelf bijtijds te ontsnappen, en nu kon dat verschrikkelijke ding ieder ogenblik ontploffen, en het grote, prachtige huis zou boven hen ineenstorten, en hen allen bedelven.

In een wilde vlucht, zonder zich om de agenten te bekommeren, stormden alle gasten, meer dan driehonderd in getal, naar de deuren.

Men wierp zich op alle deuren tegelijk, in de woedende haast om weg te komen, uit dit huis, dat ten dode was opgeschreven, en zoals dit altijd het geval is, er werden uitroepen geslaakt die kant nog wal raakten, maar die er toe bijdroegen, de ontzetting ten top te drijven.

Een der vluchtende heren verzekerde, met een schelle stem, dat hij de muren al hoorde kraken.

Verscheidene dames werden in het gedrang onder de voet gelopen en gewond.

En zo vreselijk is de uitwerking van een paniek, dat er verscheidene nog jonge mannen waren, die hun dames lafhartig in de steek lieten en zichzelf woedend losrukten, zodra zij zich aan de mouw voelden trekken, door een kleine hand, die om hulp en bijstand smeekte.

Nergens manifesteerde zich de zucht

tot zelfbehoud op zulk een afschuwelijke wijze als tijdens zulk een worsteling om het leven.

Zelfs de agenten werden achteruit geduwd, en de geboeide gevangene zou wellicht kans hebben gezien, de vrijheid te heroveren, als hij maar niet zelf van achteren voortdurend was opgestuwd, zodat het hem onmogelijk viel, zich vooruit of achteruit te bewegen.

Hij was volkomen machteloos te midden van die kudde van dodelijk ontstelde mensen, die zich om niets bekommerden dan om eigen lijfsbehoud en die elkander onder de voet zouden hebben gelopen, in hun haast om naar buiten te komen.

De inspecteur zag zich intussen tijdelijk van zijn arrestant gescheiden en brulde tevergeefs, teneinde zich boven het angstgeschreeuw der dodelijk ontstelde gasten verstaanbaar te maken:

— Weest toch kalm. Er is geen onmiddellijk gevaar. Mijnheer Baxter maakte maar een grapje.

Ten eerste werd dit nauwelijks verstaan en ten tweede zou iedereen zijn blijven doorvechten, om zich een weg te banen naar de voordeur, want over zulke dingen grapjes maken, dat zou toch geen enkele hoofdinspecteur van politie durven wagen.

Sommigen kenden Baxter of hadden van hem gehoord en zij wisten dus te doen te hebben met een man, die nooit op de goede tijd wist te zwijgen of te spreken. Maar dat de bom er was, mischien in de kelder of, wie weet, in een aangrenzend vertrek, onder de vloer verstopt, dat was zeker en daarom drongen al de gasten in een dolle paniek naar de uitgang en daar zij er slechts twee tot hun beschikking hadden, men weet dat de derde deur nog op slot was, zo ontstond er een geweldig gedrang, waaraan de agenten vruchteloos een einde poogden te maken.

Met de grootste moeite wist de inspecteur zich een weg te banen door de worstelende en dringende gasten en zich weer bij zijn gevangene te voegen, die klaarblijkelijk reeds pogingen in het werk had gesteld zich van zijn stalen boeien te ontdoen.

De inspecteur ontnam hem aanstonds het kleine, scherpe vijltje, dat de arrestant te laat probeerde te verbergen, bekeek het met aandacht, zag toen zijn gevangene scherp in de ogen en bromde iets onverstaanbaars, terwijl hij de rechterarm van de zonderlinge gast stevig vastklemde.

Om de secretaris, Gerald Barnow, had zich wonderlijk genoeg niemand bekommerd.

Hij had zich merkwaardig kalm gehouden en deed aan het dringen volstrekt niet mede.

Integendeel hij volgde op een paar meters afstand de vloekende, zich in alle bochten wringende troep, en bukte zich slechts nu en dan naar de grond, om glimlachend iets op te rapen, dat glinsterde in het licht van de electricische kronen...

En zo werd dan geleidelijk, terwijl de weg als het ware bezaaid werd met gebroken waaiers, ja zelfs valse krullen en hoge hakjes, hier en daar zelfs een hele schoen van witte zijde of slangenleer, die gehele compacte massa door de deur geperst, bereikte de gang, stooft holderdebolder de trappen af. Beneden begon de worsteling opnieuw, maar nu door heel wat minder personen, die zelfs hun leven in de waagschaal durfden stellen om weer in het bezit te komen van een kostbare pelsmantel of boa.

Velen lieten hun mantels en jassen eenvoudig in de steek en snelden schreeuwend en gillend de straat op, waar de troep dames en heren, met gescheurde kleren en sommigen zonder schoenen, blootshoofds en rillend van koude, natuurlijk heel wat opzien baarde.

Van alle kanten kwamen er eigen auto's aanrijden, maar het duurde nog een poos, voor de rust enigermate was hersteld, en de politie allen had verdreven, die er niets te maken hadden en de woning van de minister met een dicht cordon hadden afgezet.

Toen pas kon er een onderzoek worden ingesteld in de woning van zijne excellentie, dat zich uitstreckte van de kelders tot aan de dakspanten. Het nam de hele nacht in beslag, en zelfs een

gedeelte van de volgende dag, maar er werd niets verdachts gevonden, geen spoor van een helse machine.

Dat alles werd echter natuurlijk pas later bekend.

Voor het ogenblik, het was half twee in de nacht, stonden in de ruime vestibule zes agenten om de gevangene heen.

De inspecteur, grimmig en in zichzelf mopperend, kwam nu voor de arrestant staan en vroeg:

— Gij waart immers vergezeld van een medeplichtige?

— Dat wil zeggen, ik had een vriend bij mij, antwoordde de ander beminnelijk.

— Waar is die nu?

— Ik kan het u onmogelijk zeggen. Ik denk dat hij zich hier verveelde, of dat het lawaai van die dwaze troep hem hinderde en dat hij er eenvoudig tussen uit getrokken is. In mijn zak heb ik hem in ieder geval niet.

Nu kwam ook Baxter er bij, met een vuurrood gelaat, waarop verlegenheid en woede elkander geregeld afwisselden.

De hoofdinspecteur had zijn uniformpet afgenomen, terwijl hij bromde:

— Ik begrijp er niets van. Waarom liepen al die mensen als krankzinnigen weg?

— Misschien wilden zij liever niet in de lucht vliegen, chef, antwoordde de inspecteur witjes.

— Ik heb een Indiër gezien, in witte zijde en met zo'n kompres om zijn hoofd. Die man kwam mij heel verdacht voor.

— Dan hebt gij u onnodig ongerust gemaakt, chef, hernam de inspecteur droogjes. Want dat is de zoon van een zeer invloedrijk, Indisch vorst, die zich heel stellig niet zal ophouden met anarchisten.

— Het is mogelijk, maar ik had hem toch wel een paar vragen willen stellen. Waar is hij nu?

— Ik denk naar huis, chef, gaf de inspecteur ten antwoord, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Zullen we nu maar niet heen gaan, om deze man te onderwerpen op het bureau?

— Ik heb er niets tegen, zei Baxter zuchtend, terwijl hij met een vermoed gebaar zich naar de deur wendde. De

auto wacht al, naar ik zie.

Stevig vastgebonden door de agenten, terwijl hij de dreiging van twee revolverlopen nog altijd in zijn lendenen voelde, stapte de gevangene gedwee in de wachtende auto, met een raadselachtige glimlach om de lippen, die de inspecteur met een zonderlinge onrust vervulde.

Hij had zelf tegenover zijn gevangene plaats genomen en de ketting van de beide boeien stevig vastgegrepen. Aan weerskanten van zijn arrestant zat een agent, achter hem zaten er nog drie; alleen een gek zou kunnen trachten, onder deze omstandigheden te ontvluchten.

Dat de gevangene het niet van plan was, bewees hij, door rustig te blijven zitten, totdat de auto stopte voor het hoofdbureau van politie.

De brede deuren gingen open, de auto reed de binnenplaats op en de gevangene werd voorlopig in een van de nieuwe, stalen cachotten opgesloten, waaruit zelfs geen boeienkoning als Houdini had kunnen ontsnappen.

Maar nauwelijks had Baxter plaats genomen voor zijn schrijftafel of hij

had alle reden, voor de zoveelste maal zijn bestaan en zijn beroepskeuze te verwensen, want een agent trad binnen, salueerde en rapporteerde afgemeten:

— Zoëven heeft Zijne Hoogheid Ras Begul Khan opgebeld, mijnheer.

— Wat wil hij? vroeg Baxter grimmig en ongeduldig.

— Hij wil zijn diamant terug hebben, mijnheer Baxter.

— Zijn diamant? Heb ik dat ding? vroeg Baxter giftig. Wie heeft hem die afgenomen?

— Hij zegt, dat hij de steen is kwijt geraakt in het gedrang in het huis van de minister, hij is dadelijk na de vermissing ervan teruggekeerd maar heeft niets kunnen vinden en hij is voornemens, zegt hij, de zaak er niet bij te laten en zich om schadeloosstelling tot de regering te zullen wenden, als de diamant niet teruggevonden wordt. Hij is minstens 20.000 pond waard, zegt hij.

Baxter kreunde hoorbaar en liet zich achterover in zijn stoel vallen.

Het was waarlijk wel wat veel voor de goede man op een enkele avond.

HOOFDSTUK III

HET VERHOOR

Een paar minuten later trad de inspecteur, die de arrestatie verricht had, binnen, gevolgd door een schrijver, die plaats nam voor een tafeltje, waarop een schrijfmachine was geplaatst en ten slotte twee agenten.

De kamer van de hoofdinspecteur had sedert enige maanden een verandering ondergaan, in dier voege, dat Baxter er eindelijk toe besloten had, de ramen van dat op de eerste verdieping gelegen vertrek, te laten voorzien van dikke tralies.

Het was namelijk al twee malen geschied, dat de behendigste en slimste van alle avonturiers, welke de geschiedenis van Engeland heeft gekend, dat

de befaamde gentleman-dief, John Raffles, er in geslaagd was, ten aanschouwe van Baxter door die zelfde vensters te ontsnappen, lenig als een kat, en alsof zij gelijkvloers waren geweest.

Nu had Baxter een ingeboren afkeer aan tralies, behalve natuurlijk op die plekken, waar zij thuis hoorden, zoals gevangenis en huizen van bewaring, maar hij was er toch toe overgegaan, zijn eigen ramen er van te voorzien, sedert het gebleken was, dat hij er nooit zeker van kon zijn, of deze of gene arrestant niet de langgezochte John Raffles was, die hem weer een poets kwam bakken.

Vrolijker was de kamer er daardoor

natuurlijk niet op geworden, maar men moest iets voor de goede zaak overhebben.

En daar zat hij nu, met een dreigend gelaat, zwijgend als een Jupiter in de Olympus.

Eindelijk barstte hij los:

— En breng nu die vervloekte bommenwerper hier. Eerst de bommen, dan de diamantan. Alles op zijn beurt.

Er verliepen nogmaals vijf minuten, men hoorde in de verte ijzeren deuren rammelen, en naderende schreden, de deur ging open en de arrestant verscheen, nog altijd geboeid, vergezeld door twee stevige agenten, die hem ieder aan een mouw vasthielden, en hem tot voor de schrijftafel van de hoofdinspecteur voerden.

Baxter keek de arrestant een tijdje aan tussen zijn half gesloten oogleden en begon toen kortaf:

— Ik ben verplicht je te waarschuwen, man, dat alles wat je nu gaat zeggen, naderhand tegen je gebruikt zal kunnen worden. Let dus wel op je woorden en tracht mij niet te bedriegen. Je naam?

— Ik zou kunnen antwoorden, mijnheer, dat ik er geen heb, maar laten wij zeggen, dat ik Jones heet, Edward Jones. Ik heb altijd van die naam gehouden, al klinkt hij wel wat afgezaagd.

— Ik zou je raden hier geen grapjes uit te halen, bulderde Baxter. Bedenk dat het misschien een halszaak kan worden. Je leeftijd, waar ben je geboren?

— Ik ben omstreeks veertig, mijnheer Baxter, maar ik kan het niet nauwkeurig op een vijf of tien jaar na zeggen, want mijn familiepapieren ben ik lang kwijt. Geboren ben ik in het aardige Schotse plaatsje Aberdeen, wel bekend uit de geschiedenis.

— Aha, mijnheer behoort tot het gilde der grappenmakers, riep Baxter sarcastisch uit. Nu, we zullen de waarheid wel uit je weten te persen. Ken je dit briefje?

De hoofdinspecteur had met een vlug gebaar een verfrommeld stukje papier naar zich toegenomen en hield het de gevangene snel voor de neus, blijkbaar om hem te overrompelen.

Maar op diens gelaat viel niets anders te lezen dan nieuwsgierigheid en ook verwondering, toen hij zijn bliken liet gaan over de korte inhoud, in slecht Engels, met tal van schrijffouten geschreven, en ondertekend met een zo goed als onleesbare naam.

— Neen, antwoordde hij naar waarheid. Ik heb dat briefje nooit onder de ogen gehad.

— Gij hebt het dus zelf geschreven?

De arrestant vergenoegde zich ermee zwijgend de schouders op te halen.

— Ik zal je wat op weg helpen, hernam Baxter korzelig. Wij hebben dit briefje onderschept. Het herinnert aan een afspraak, om een helse machine, een bom te deponeren in het huis van de minister, bij « gelegenheid van het aanstaande grote bal », zoals dit schrijven luidt. Blijkens de dagtekening van dit briefje kon met dat bal alleen maar het feest van vanavond bedoeld worden. Ik voeg er aan toe, dat wij dit papiertje pas laat in de namiddag in handen kregen. Om nauwkeuriger te zijn, om zeven uur. Met het onderzoek, of wij soms hier met een lugubere grap te doen hadden, ging een uur verloren, en toen zijn wij van leer getrokken, zoals je hebt kunnen zien. En nu zul je wel zo vriendelijk zijn, ons onmiddellijk mede te delen, waar zich die bom of helse machine nu bevindt en wie je medeplichtigen zijn.

De arrestant gaf niet aanstonds antwoord, maar keek op Baxter neer, alsof hij een of ander vreemd insect aanschouwde, met een half verbaasde, half spottende blik.

Toen zei hij rustig:

— Mijnheer Baxter, ik moet u dringend verzoeken, hetgeen ik u zal zeggen als de zuivere waarheid te beschouwen, en niets anders. Ik ben geen nihilist, ik heb nooit helse machines vervaardigd en ik ben niet van plan mij daarin ooit te bekwamen. Ik krijg dat briefje, wat gij mij daar toont, vannacht voor de eerste maal onder de ogen en uit dit alles vloeit voort, dat ik u mijn medeplichtigen onmogelijk kan aanwijzen. Ik heb ze niet. Hier is een noodlottige vergissing in het spel. Dit alles

zal u duidelijker worden als ge verneemt, met welk doel ik in het huis van Zijne Excellentie de Minister vertoefde.

— Om het op te blazen, briede Baxter.

De gevangene keek koeltjes op de politiechef neer en hernam schouderophalend, zich thans tot de inspecteur wendend, die zwijgend met de handen op de rug, een paar malen heen en weer had gelopen en nu met de handen op het bureau steunde.

— Niet om het op te blazen, maar voor een heel ander doel.

— Maar je hebt je in de plaats van een ander gesteld, je hebt je uitgegeven voor Lord Douglas Seymour, ging Baxter woedend voort.

— Dat ontken ik volstrekt niet en juist om mijn doel beter te bereiken, nam ik zijn plaats in. En mijnheer de inspecteur zal mij wel willen toegeven, dat alles voortreffelijk zou zijn gelopen, als, van mijn standpunt uit beschouwd, het toeval niet had gewild, dat de politie juist wegens dat ellendige papier-tje, in het huis waar ik mij bevond, een onderzoek naar bommen ging instellen. Ik had gehoord van de ziekte van Lord Seymour, ik wist dat hij was uitgenodigd, ik wist dat hij onmogelijk zou kunnen gaan, ik maakte een invitatiekaart na, voor hem en zijn secretaris, ik nam ook zijn welbekend uiterlijk aan, en iedereen, die eerlijk wil oordelen, zal moeten erkennen, dat wij onze rollen niet zo slecht speelden.

— En het doel van die dwaze verkleedpartij? riep Baxter toornig uit.

— Het doel had een naam, mijnheer Baxter, en die naam luidt Ras Begul Khan, antwoordde de gevangene bedaard. Gaat u een licht op? Ik had het voorzien op zijn kostbare juwelen. Nog slechts een half uur en ik weet zeker, dat hij ons heel wat van die nutteloze pracht, waarmee hij behangen was, had moeten afstaan.

Baxter leunde, of liever viel achter in zijn stoel, alsof men hem een stomp tegen de borst had gegeven, en keek de geboeide man met open mond aan. Zijn breed, pafferig gezicht veranderde

geheel en al van uitdrukking, en hij wisselde een angstige, snelle blik met de inspecteur, die zijn ogen niet van de gevangene had afgehouden.

En toen kwam het tenslotte als een hese fluistering over de droge lippen van de hoofdinspecteur:

— John Raffles, bij mijn arme ziel, ik durf zweren, dat hij het is.

— In eigen persoon, mijnheer Baxter, antwoordde de Grote avonturier op beminnelijke toon. Het is beter om het u ronduit te bekennen, dan dat gij uw tijd blijft verknoeien met het zoeken naar andere oplossingen. Gij zult nu zeker wel inzien, dat ik met die bommenfabricage niets te maken had?

— Ik heb het bijna van het eerste ogenblik af vermoed, mompelde de inspecteur, wiens ogen waren beginnen te glanzen. Nu, al hebben wij dan de anarchisten nog niet, wij hebben althans vannacht een prachtige slag geslagen, die er wellicht rijkelijk tegenop weegt. En laat ik u zeggen, mijnheer dat ik u geloof, als gij verzekert, dat gij met de aanslag niets uitstaande hebt.

— Ik ben blij, dat gij dat van mij aanneemt, zonder dat ik mij behoef te vermoeden met nadere uitleggingen, hernam Raffles, met een zijdelingse blik op Baxter, die nog altijd verpletterd scheen te zijn door verschillende aandoeningen, waarin echter tenslotte een jubelende blijdschap de boventoon begon te voeren.

Hij stond op, begon met grote, dreunende stappen het vertrek op en neer te lopen, wreef zich de handen en streelde onwillekeurig in het langslopen een paar malen de vierkante dikke tralies voor zijn ramen, voelbaar onder de nu gesloten gordijnen.

Raffles volgde hem glimlachend met de blik, en zei, heel even de schouders optrekkend:

— Mijnheer Baxter schijnt in een heel zonnig humeur te zijn.

— Dat is nogal wiesde, bevestigde Baxter gul. Het is een avond uit duizenden. Hoeveel jaren heeft het nu al wel geduurd, dat ik je achterna zit, mijnheer John Raffles?

— Een hele tijd, antwoordde Raffles

koeltjes. Meermalen hebben wij zelfs tegenover elkander gestaan, al is het waar dat gij dat maar zelden hebt geweten. En nu wilt gij mij zeker wel toestaan, mij te verwijderen?

Baxter bleef plotseling als aan de grond genageld staan en zijn ogen puilden uit zijn hoofd, zijn stem trilde, toen hij op doffe toon herhaalde:

— U te verwijderen? Wat moet dat betekenen?

— Ik zou nu graag naar huis gaan, want ik heb slaap en gij hebt niet het minste recht, mij tegen mijn zin hier vast te houden.

— Daartoe zou ik het recht niet hebben? loeide Baxter, vuurrood van drift. Ben je dol geworden? Ik zou de grootste dief van alle tijden en zeker van heel Engeland niet op mijn bureau mogen houden, hem in de cel laten opsluiten.

— Dat kunt gij alleen maar doen op een bepaalde verdenking wegens een bepaald misdrijf, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles doodkalm. Wilt gij mij eens zeggen wat gij mij ten laste kunt leggen?

— U ten laste leggen? stotterde de hoofdinspecteur, nu bijna stikkend van woede. Maar voor de duivel, gij hebt mij zoëven zelf bekend, dat gij voornemens waart, die Indiër te bestelen.

— Gelukkig is een voornemen hier in Engeland niet strafbaar, althans niet het voornemen tot een diefstal, merkte Raffles zonder de minste stemverheffing op.

— Maar gij hebt herhaaldelijk ingebroken, schreeuwde Baxter, buiten zichzelf.

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen, mijn waarde heer, gaf Raffles goedmoedig toe. De zaak is maar van wanneer dateert mijn laatste inbraak, waarvan gij mij beticht?

Baxter plofte op zijn stoel neer, rukte zijn zakdoek uit zijn zak, begon er zijn voorhoofd mee te betten en stotterde:

— Dat weet ik niet uit mijn hoofd. Je hebt er zoveel dozijnen gepleegd. We verdenken je van een vijftigtal van die misdrijven, verdeeld over een jaar of

zes.

— Dat is alles heel mooi en wel, mijnheer Baxter, maar het is lang niet voldoende om mij hier te houden. Op een vage verdenking alleen moogt gij geen enkele Engelse burger in de cel opsluiten. Komaan, er moet toch wel een misdrijf zijn, een diefstal, waarvan u mij met zekerheid als de dader kunt aanwijzen?

— Er is er een, riep Baxter plotseling opgewonden uit. Zes jaren geleden de diefstal van het parelsnoer van Lady Haycroft.

— Zeker deed ik dat, gaf Raffles lachoniek toe.

— Welnu dan?

— Maar gij zegt zelf dat het misdrijf zes jaren is geleden en daarvoor moogt gij mij niet vasthouden, want dergelijke misdrijven verjaren na een tijd van vijf jaar.

Baxter werd van vuurrood, vaalbleek, raadpleegde schichtig zijn inspecteur met de blik, sloeg toen woest met de vuist op tafel en schreeuwde:

— En al was het verjaard, dan nog houd ik je hier, op mijn verantwoording. Iedereen zou mij voor een ezel en een gek verklaren, als ik je liet gaan, nu ik je eenmaal in mijn vingers heb. Er zullen nog wel andere dingen aan de dag komen, van een latere datum, en in ieder geval is er nog altijd een verzoek om uitlevering van de Franse regering.

— Neen, dat verzoek is teniet gedaan door de jongste amnestie, waarin ook ik heb gedeeld, zei Raffles bedaard, met een toegeeflijk glimlachje.

Baxter maakte een gebaar van schier onbedwingbare drift en hij beheerste zich slechts met moeite, toen hij herhaalde:

— Ik houd je hier, al zou je nog zoveel redenen aanvoeren om mij tot het tegendeel te noodzaken. Iemand die zoveel op zijn kerfstok heeft, laat men niet gaan. Het zou iets ongehoords zijn in de criminele geschiedenis, wanneer men een man als John Raffles uit het hoofdbureau van politie liet vertrekken, alsof hij zichzelf niets te verwijten had.

Raffles hief zijn geboeide handen op

en zei op ernstige toon:

— Gij zult u later nog wel eens herinneren, mijnheer Baxter, dat gij mij op onwettige wijze met deze fraaligheden versierd hebt.

Baxter wilde weer iets zeggen, maar de inspecteur bracht hem met een gebaar tot zwijgen en zei afgemeten.

— Ik geloof niet dat gij u terecht beroept op de verjaring van dat misdrijf, waarin het halssnoer van Lady Haycroft een rol heeft gespeeld, mijnheer, maar ik heb gelukkig nog wel andere redenen om u hier te houden. Want in elk geval hebt gij u aan een strafbaar feit schuldig gemaakt, door onder valse voorgevens bij de Minister van Koloniën in te dringen met 't door

u zelf erkende doel, er een diefstal te plegen.

— En hebt gij dan het recht mij daarvoor geboeid te laten? vroeg Raffles scherp.

— Zeker, wanneer ik meen te kunnen aannemen, dat de gevangene alles in het werk zal stellen, om een poging tot ontvluchting te ondernemen, antwoordde de inspecteur, terwijl hij Raffles veelbetekenend aanzag. Gij wilt toch zeker niet ontkennen, dat ook gij dat zoudt doen?

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles kortaf. En gij zult u wel herinneren, dat ik het meestal niet bij het voornemen laat.

HOOFDSTUK IV

DE ONTVLUCHTING

De inspecteur keek Raffles eens schuins aan, half spottend, half bevreemd, toen de beide stoere agenten, die op een paar passen van de gevangene stonden, vervolgens de stalen boeien, en tenslotte zijn onmiddellijke chef, die blijkbaar niet wist of hij vloeken of lachen moest.

Baxter koos een middenweg, en merkte schamper op:

— Wij zijn die grootspraak van mijnheer Raffles wel gewend.

— Wat gij daar zegt, is zeer onhofelijk, mijnheer Baxter. Aan zoiets heb ik mij nooit bezondigd. Gij moet u toch herinneren, dat ik uit ditzelfde vertrek reeds meermalen vertrokken ben, zonder eerst uw toestemming te vragen?

Baxter werd opnieuw vuurrood, en stotterde:

— Toen waren wij nog zo dwaas, onze vensters onbeschermd te laten. Maar er zijn nu poldikke tralies voor, en alleen een gek zou het durven ondernemen, uit deze kamer te ontsnappen.

Raffles wendde langzaam zijn hoofd naar de kant van het raam, en zei toen:

— Hier kan ik ze niet zien, mijnheer Baxter, maar ik heb die tralies al van de buitenzijde bewonderd, een paar weken geleden, en ik moet erkennen dat zij veel indruk op mij hebben gemaakt, maar toch niet in die mate, dat ze mij zouden weerhouden, uit dit politiebureau te vertrekken wanneer het mij belieft.

— Komaan, laten wij terzake komen, viel de inspecteur hem ongeduldig in de rede. Ik kan mijn tijd beter gebruiken. Je ontkent dus, Raffles, iets met de aanslag uitstaande te hebben?

— Als ge mij goed kende, inspecteur, zoudt ge mij die dwaze vraag zelfs niet stellen, merkte Raffles schouderophalend op.

— Gij hebt dat briefje nooit gezien?

— Nooit.

— Het is dus geen grap van u, zoals ge ze wel eens meer uithaalt.

— Het is geen grap, mijnheer, antwoordde Raffles ernstig. Naar 't schijnt hebt ge dit briefje nog niet eens goed bekeken?

De inspecteur nam het papiertje onwillekeurig nog eens op, bekeek het

enkele ogenblikken en antwoordde toen:

— Ik kan er niets anders in zien dan een vrij ordinair stukje papier, en dan ontdek ik ook nog, dat de afzender het met een slechte pen en blijkbaar wel wat haastig schreef, dat hij stellig niet tot de beschaafde stand behoort, omdat hij fouten maakt, en dat het niet met een naam is ondertekend, maar met een soort voor mij onverklaarbaar teken.

— Dus dat herkende u niet? vroeg Raffles glimlachend. Dat verbaast mij toch. Ik geef toe dat het tamelijk primitief is getekend, maar het moet zonder twijfel het embleem van de communisten voorstellen, sikkels en hamers gekruist.

— Je hebt waarachtig gelijk, riep Baxter uit, die ook nog eens het briefje bekeken had. Het wordt hoe langer hoe mooier. We moeten hier dus naar Russen zoeken, naar Russische communisten?

— Neen, dat geloof ik niet, mijnheer Baxter, antwoordde Raffles, altijd even beminlijk. En ik zal u mijn redenen uiteen zetten. Als gij het papiertje eens tegen het licht houdt, dan zult gij zien dat het in de linkerbovenhoek een schier onzichtbaar, blauwachtig figuurtje heeft, waarvan niets te zien valt, als men het papier bij gewoon daglicht plat op tafel legt. Bevochtig het slechts met wat speeksel, en gij zult het beter kunnen herkennen, natuurlijk, als gij het ooit gekend hebt. Ik zou het zeker zelf voor u doen, als deze stalen dingen om mijn polsen mij niet wat hinderlijk waren.

Zonder iets te zeggen was de inspecteur al op de tafel togetreden, maakte zijn rechterwijsvinger nat, drukte die in de rechterbovenhoek van het papier, en bijna aanstonds kwam er een figuurtje te zien, dat veel leek op een halve maan, met een ster een weinig boven de onderste punt.

De kleur er van was nu donker paars.

Raffles glimlachte toen hij de verbaasde gezichten zag van de twee politiemannen, en zei:

— Het is nogal gebrekkig gedaan. Denkkelijk is het getekend met zoge-

naamde synthetische inkt, die pas te voorschijn komt onder de invloed van vochtige warmte en het menselijk speeksel voldoet aan die eis. Gij schijnt niet te weten wat het betekent? Misschien zou een langdurig verblijf in Voor Indië u wel spoedig op de hoogte brengen. Het is het zinnebeeld van een wijdvertakt genootschap, mijneheren, dat zijn zetel heeft in Bombay, of liever in het gebergte ten noorden van die grote stad, en waarvan wij westerlingen nog maar heel weinig afweten. Het zal u natuurlijk niet onbekend zijn dat er in de laatste tijd duidelijk een beweging gaande is onder de Islamitische en Mahommedaanse bewoners dezer wereld. Welnu, ik zou er heel wat onder durven verwedden, dat men hier te doen heeft met een bevel uit Bombay, uit dat geheimzinnige hoofdkwartier, dat nog nooit ontdekt is, en waartoe rijken zowel als armen, hoge en lage kasten behoren. Het is nog steeds geen wereldbeweging, maar binnen vijf jaren zal het er wellicht een geworden zijn, maar die zich dan ook zal hebben uitgestrekt tot Boeddhisten en Brahmanen. Wat er dan zal geschieden, daaraan moeten wij westerlingen nu nog maar liever niet denken, want het zal boven iedere beschrijving afschuwelijk zijn.

Het was een ogenblikje stil in het vertrek, en het was duidelijk, dat Baxter zowel als de inspecteur onder de indruk waren van hetgeen Raffles zoeven had gezegd. Zij tuurden, naast elkander, de hoofden over het briefje gebogen, nog altijd naar het papiertje en de zonderlinge figuur, fluisterden driftig even met elkander, waarna de inspecteur zich op richtte, en na enige aarzeling vroeg:

— Dus gij gelooft, dat wij de aanslagpleger onder de Indiërs hebben te zoeken?

— Daarvan ben ik volkomen zeker, en des te zekerder nu Ras Begul Khan zich onder de gasten bevond, wiens grote sympathieën jegens de Engelsen wel bekend zijn. Er zijn op dit ogenblik in Londen zeer veel Indiërs, naar gij weet, en daaronder zullen heel wat volgelingen zijn van wijlen Ghandi.

Waar bleef het even stil, en toen brom-

de Baxter:

— Dan zullen wij de zaak in die richting onderzoeken, en wij nemen aan dat je er niets mee te maken hebt, Raffles. Eerlijk gezegd zou mij dat ook zeer verwonderd hebben.

— Dan kan ik zeker wel gaan? vroeg Raffles vriendelijk.

— Hou nou op met die dwaasheid, antwoordde Baxter nijdig. Je hebt zelf bekend met welk doel je daar kwam. En dat is waar ook, daareven kwam een agent mij zeggen, dat Ras Begul Khan zich beklaagd had over het verlies van een zeer grote diamant ter waarde van 20.000 pond sterling. Je hadt dus al uitvoering gegeven aan je plannen?

— Tot mijn spijt niet, antwoordde Raffles met een lichte zucht. Ik zei u al dat men mij de kans had ontnomen. Ik kan echter niet zeggen wat er gebeurd zou zijn zonder die ontijdige tussenkomst van die politieagent.

— Fouilleer hem, mannen, beval de inspecteur kortaf.

De agenten kwamen een paar passen dichterbij, en lieten geen zak van Raffles' kleding ondoorzocht, en betastten hem overal.

Zij vonden een fijn, plat horloge, met kleine pareltjes bezet, zij vonden wat geld, een sleutelbosje, een fijne zakdoek, en andere zaken, die een heer van de wereld bij zich pleegt te dragen als hij in rok is, maar zij vonden volstrekt niets van hetgeen men toch had moeten aantreffen bij een man, die met zulke kwade bedoelingen binnen was geslopen in het huis van een minister.

Het was alsof Raffles de gedachten der politiemannen raadde, want hij zei glimlachend:

— Het was voor ditmaal geen groot werk, mijnheeren, en ik meende het zeer goed af te kunnen zonder de gebruikelijke gereedschappen. En het weinige dat ik bij mij had, dat is allang in veiligheid.

— De diamant ook? vroeg Baxter, Raffles strak aanziende.

— Neen, helaas, mijnheer Baxter. Het is werkelijk zoals ik zeg: ik had er de gelegenheid niet toe, en het spijt

mij genoeg. Er was een groot gedrang en het is best mogelijk dat de Indiër dat kostelijke stuk, dat zozeer mijn begeerte had opgewekt, daarbij verloren heeft.

Baxter tikte ongeduldig met zijn potlood op het tafelblad, en plotseling scheen hem iets in te vallen, want hij riep uit:

— Er is één ding, dat ik niet begriep. Als dit briefje authentiek is, hoe komt het dan dat we volstrekt geen bom hebben gevonden?

— Werd het onderschept? vroeg Raffles.

— Natuurlijk, anders zou het nu niet hier zijn.

— Dan kan ik tot mijn spijt de politie geen compliment maken over haar schranderheid, antwoordde Raffles schouderophalend. Een brief onderscheppen is best, mits men hem dan toch aan zijn adres doet toekomen. Anders wordt de afzender gewaarschuwd, zijn wantrouwen wordt gewekt en hij zal zich nog wel eens bedenken, alvorens aan zijn plan gevolg te geven. Dat een van de rondgezonden briefjes niet aan zijn adres is gekomen, moet voor hem het bewijs zijn geweest, dat er iets haperde en toen is natuurlijk de hele aanslag vervallen.

— Nu, wij zullen wel zien, bromde Baxter in zijn baard. En nu zal ik je hier houden, Raffles, wij zullen je opsluiten, wij zullen je een duchtig bad geven, zodat die hele vermomming van je wegvloeit, haha, en dan zullen wij eens kijken, welke pit wij overhouden, als de bolster verwijderd is.

Op dat ogenblik werd er even op de deur geklopt, die bijna op hetzelfde ogenblik werd geopend, waarna het zeer verschrikte gelaat van een agent naar binnen werd gestoken.

— Wat moet je? vroeg Baxter tamelijk onhebbelijk.

— Ik moet niets, mijnheer, ik kom alleen maar even zeggen dat de paardenstallen in brand staan.

— Wat? schreeuwde Baxter ontdaan. De stallen achter de binnenplaats?

— Jawel mijnheer. Er moet geroookt zijn, het stro is in brand geraakt, en

nu proberen wij de paarden te redden, maar er zijn bijna geen agenten op het bureau.

— Ga helpen, snauwde Baxter de twee agenten toe, en sluit de brandkranen aan. De brandweer is toch opgebeld? Eerst de paarden in veiligheid, begrepen. Ik kom direct zelf. Vooruit, haast je.

De beide agenten snelden hals over kop weg, voorbij de agent, die de jobstijding was komen brengen, en nauwelijks weerklonken hun voetstappen in de gang, terwijl zij zich zo snel zij konden verwijderden, of de boodschapper gooide de deur dicht, draaide de sleutel in het slot om, was met twee sprongen bij de inspecteur, en gaf hem zulk een kaakslag, dat de vloer er van dreunde, en de inspecteur roerloos bleef liggen.

Het had nauwelijks een seconde geduurd, en Baxter keek er naar met starrende ogen, zonder het blijkbaar te begripen.

En toen hij tot inzicht kwam was het al te laat, want hij voelde iets hards, wat hem tussen de zesde en zevende rib drukte terwijl een dreigende stem aan zijn oor fluisterde:

— Maak geen beweging, of het zal je berouwen.

Raffles had glimlachend toegekeken, en trad nu op de tafel toe, nam er rustig het briefje af, dat al zoveel onheil had gesticht en tot zijn afgrijzen, tot zijn haast bijgelovige schrik zag Baxter als door een nevel dat de polsen van zijn gevangene niet langer in de boeien gesloten waren, of liever dat de ketting die ze aaneenbond, er los bij bengelde.

— O, een kleine truc, het heeft niets te betekenen, zei Raffles als ter verontschuldiging. Ik zal dit briefje meenemen, ik mocht de inhoud eens vergeten, en ik wil u gaarne bijstaan in uw pogingen, om de beramers van die beraamde aanslag in handen te krijgen.

Nog terwijl Raffles sprak, had Brand, men zal wel begrepen hebben wie de onheilsbode was, met een vlugge beweging een doek gestopt in de mond van

de ongelukkige Baxter, die daar zat alsof hij uit steen was gehouwen, volkomen overdonderd, en meer verbaasd dan verschrikt door de ongelooflijke snelheid, waarmee alles plaatsgreep. Een theatergroep, die dit alles maandenlang had gerepeteerd, had het onmogelijk vlugger kunnen doen.

Baxter voelde hoe Raffles zijn armen achter zijn stoel bijeenbracht, en ze snel en handig stevig vastbond aan de leuning van de stoel, met behulp van de riem, die hij de knock-out geslagen inspecteur had ontnomen, en welke deze politiemans had moeten helpen in het ophouden van zijn broek.

— En nu als de maan weg door die zijdeur, fluisterde Brand. Binnen een halve minuut kunnen zij ontdekt hebben dat er van brand in de stallen geen sprake is. En onze waarde inspecteur beweegt zich ook al weer naar ik zie.

— Maar hiernaast zit, geloof ik, een schrijver, fluisterde Raffles terug.

— Die zal ons niet tegenhouden, hij slaapt als een os, ik heb hem een van onze beroemde sigaretten laten roken. Ik kan je zeggen dat ik duchtig in angst heb gezeten; ik wist niet of ik wel tijd genoeg zou hebben. Gelukkig heb ik je overal kunnen nagaan, en wist ik waarheen men je bracht.

Brand zei dit laatste, nadat de twee vrienden reeds in de gang stonden, na haastig door de zijkamer te zijn gelopen, waar inderdaad een schrijver zat, die echter heel iets anders deed dan schrijven, hij leunde met het hoofd op zijn gekruiste armen, het bovenlijf voorover op de schrijftafel uitgestrekt, en sliep, zoals alleen iemand kan slapen, wiens geweten volkomen zuiver is of die een opiumsigaret heeft gerookt.

Nog een halve minuut later stonden de beide vrienden alweer op straat. En nogmaals kwam Raffles zijn voortreffelijk geheugen daarbij te stade, en zijn goede kennis met het hoofdbureau van politie, waar geen kamer was, geen gang, geen cel, ja zelfs geen muurkast, of hij wist ze te vinden, wat er zich in bevond en hoe ze afgesloten werden.

De beide mannen begrepen wel dat ze grote haast moesten maken, want

binnen enkele seconden zou het alarm gegeven worden, en dan zou het heel moeilijk vallen, blootshoofds en zonder jas als Raffles was, de vlucht te nemen.

Maar gelukkig had Brand voor een auto gezorgd, en tien minuten na de ontsnapping konden zij zich als in veiligheid beschouwen.

Toch haalde Brand pas verlicht adem, toen hij Raffles veilig en wel het kleine huis in de Cromwell Street had binnengeloodst.

De boeien was Raffles reeds lang kwijt want Brand had ze in de auto gemakkelijk kunnen ontsluiten, en bij het rijden over een brug in de Theems geworpen.

Raffles had onderweg weinig gesproken, daar hij blijkbaar in gedachten was, maar nu greep hij met kracht de beide handen van de jongeman, en zei, terwijl zijn grijze ogen glansden:

— Waarschijnlijk zul jij het dus weer zijn, Charles, die de overwinning wegsleept, als het betreft het bewijzen van een grote dienst. Ik voelde mij wel wat ongerust, dat moet ik eerlijk bekennen.

— Kom, kom, je hadt ook wel kans gezien, zonder mijn hulp daar weg te komen, zei Brand afwerend. Wat was het voor een briefje, dat je hebt meegenomen?

— De politie had het onderschept, op een niet heel schrandere wijze, en het is geschreven door een lid van het Genootschap der Ontwaakte Zonen, waarvan je natuurlijk ook wel gehoord zult hebben. Tot die geheime bond zijn tot dusverre Brahmanen zowel als Boeddhisten, Mohammedanen en Islamieten toegetreten, en hoe ernstig dat is, beseft men pas goed, als men in het oog houdt, welke verbittering er eeuwenlang overheerst heeft tussen die laatste, ontzag-

lijk grote, godsdienstige groepen.

— Er was dus werkelijk een aanslag beraamd?

— Zonder twijfel. En de politie zou de samenzweerdereeds in handen hebben gehad, als zij maar zo verstandig was geweest, het briefje naar z'n bestemming door te zenden, zodat niemand achterdocht had kunnen opvatten.

— Hoe kreeg men het in handen?

— Dat weet ik niet.

— Mij dunkt dat ze of de afzender, of de ontvanger toch had kunnen arresteren, nu zij dit briefje heeft ontdekt.

— Dat is niet volkomen zeker, amice. Het kan wel toevallig gevonden zijn, ik weet ook niet of zij de afzender misschien in handen hebben, en als het een Indiër is, dan zal hij stellig zijn mond houden, en liever de gevangenis ingaan dan te spreken. Maar aan dit alles denk ik niet in de eerste plaats, al klinkt het zelfzuchtig. Ik denk aan de prachtige kans die verloren is gegaan, door een noodlottig toeval. Als ik tenminste die grote diamant maar in handen had kunnen krijgen.

Brand begon zacht te lachen, stak zijn hand in zijn broekzak en toen rolde er iets op het tafelkleed, ter grootte van een duivenei, dat fonkelde en straalde in alle kleuren van het spectrum.

— Hier heb je het fraais, zei de jongeman vrolijk. Ik ben blij dat ik je er een genoeg mee kan doen. Ik kon dat ding van hem afplukken als een rijpe vrucht. En in mijn tas heb ik nog meer moois, want de dames strooiden in de paniek hun juwelen om zich heen, zoals een boerenvrouw maïs strooit voor de kippen. Er is zeker wel voor een dertigduizend pond, zou ik zeggen. Ik behoefde niets anders te doen dan al dat kostbare mineraal op de hielen der elkan- der krabbende en slaande dames op te rapen.

HOOFDSTUK V

WIE PLEEGDE DE AANSLAG ?

In hem of haar, die de volgende ochtend, hoe vroeg ook, een bezoek zou hebben gebracht aan Lord William Aberdeen, in diens huis in de Cromwell Street, zou zeker geen seconde de gedachte opgekomen zijn, dat hij stond tegenover de zelfde man, die nauwelijks vijf of zes uren tevoren op een bijna wonderbaarlijke wijze ontsnapt was uit het hoofdbureau van politie, om zo te zeggen onder de neus van de hoofdinspecteur.

Ieder compromitterend spoor was volkomen verdwenen, de gevonden juwelen en de diamant waren zodanig verborgen, totdat zij naar een der schatkamers konden worden overgebracht, dat zelfs het scherpste oog ze niet had kunnen ontdekken, en Raffles voelde zich dus volkomen gerust in dit opzicht.

Zoals hij wel verwacht had, bevatten de ochtendbladen zelfs geen woord van de ontsnapping.

Baxter zowel als de inspecteur hadden er blijkbaar de voorkeur aan gegeven, over die ontvluchting maar te zwijgen, en ook de beide agenten hadden blijkbaar strenge instructies ontvangen, met geen woord te reppen van hetgeen er die nacht was voorgevallen.

Want dat had de politie nu wel reeds ervaren, was Raffles eenmaal uit haar handen geglipt, dan werd hij ook niet zo gemakkelijk weer gevangen, tenzij het toeval daarbij hielp, of een al te grote roekeloosheid van zijn kant.

Opvallend was het dat de meeste bladen vol stonden van de inval der politie in het huis van de minister, terwijl slechts een paar kranten heel brutaal de vraag stelden, wat er nu eigenlijk gebeurd was met de deftig geklede heer, die gearresteerd was omdat hij in plaats van Lord Douglas Seymour, die ziek was, de soirée had bezocht.

Dat was een lastige en een onaangename vraag, en de politie gaf er wij-

selijk geen antwoord op.

Zij maakte er zich af met wat men een « Jantje van Leiden » noemt, en liet vaag doorschemeren, dat die arrestatie op een vergissing berustte en met de eigenlijke zaak niets te maken had.

Hoofdinspecteur Baxter heeft nimmer zulke ellendige dagen beleefd als juist in die tijd, omdat 'n paar kranten maar niet ophielden, hun aandacht te wijden aan die geheimzinnige arrestant en wilden weten, wat men met hem gedaan had.

Het was toch onzinnig, zo schreef men, een arrestant in vrijheid te stellen, die een valse introductiekaart had gemaakt, en de gedaante van een eerbiedwaardig grijsaard had aangenomen, om binnen te dringen in het huis van de minister, natuurlijk met een misdadig doel.

Brand lachte in zijn vuistje, toen hij die verslagen las. Er stonden in dezelfde bladen wel drie of vier ingezonden stukken van gasten van Zijne Excellentie, die zich bitter beklaagden, ten eerste over de politie, ten tweede over het verlies van hun juwelen.

En dat was alweer koren op de molen van de Labourbladen, die ironisch vroegen of het gebruikelijk was, dat kostbare diamanten en dure parels zomaar verdwenen in het huis van een minister, zonder dat er iets van werd teruggevonden.

En toen men eindelijk tamelijk duidelijk te kennen gaf, dat men hieromtrent de bedienden van Zijne Excellentie maar eens moest ondervragen, toen gebeurde er weer een van die geheimzinnige zaken, die het Londens publiek in de herinnering brachten, dat John Raffles, evenals wijlen Henry de Lagardère niet dood was, en nog altijd leefde.

Want nauwelijks was die beschuldiging geuit, of er verscheen in de Times

een kort, maar zeer duidelijk berichtje, waarin John Raffles mededeelde, dat men vooral geen van de bedienden van de minister iets mocht aanwrijven, daar de juwelen der dames en heren gasten en ook de kostbare diamant van de Indische gast zich in zijn bezit bevonden en daar veilig waren.

Op de redactie van de Times veroorzaakte dit bericht een soort binnenlandse revolutie, en het had weinig gescheeld of drie, vier leden van de redactionele staf hadden op staande voet hun ontslag gekregen en in de eerste plaats de zogenaamde chef-opmaker, dat wil zeggen de man, die belast is met het samenstellen van de pagina's.

Want hoe vreemd het ook moge klinken, niemand kon zich met mogelijkheid begrijpen, hoe dat bericht in de krant was gekomen.

Dat het door geen van de redacteurs geschreven was, werd onmiddellijk als een vaststaand feit uitgemaakt. Het moest dus langs een omweg, figuurlijk en letterlijk, naar de zetterij zijn gebracht, en dat was daarom mogelijk, wijl er naar die zetterij een afzonderlijke, voor het zettterspersoneel bestemde, ijzeren wenteltrap bestond.

Maar het merkwaardigste was, dat alle zettters bezwoeren, de copie van dat berichtje niet in handen te hebben gehad.

De meesterknecht deed een eed, dat het heel zeker niet door zijn vingers was gegaan. Hij was een man met een bijzonder geheugen, die ieder stukje copie eerst even inkeek en aan wiens aandacht niet het geringste beursberichtje, niet het kleinste entre filet over sport of kunst ontsnapte.

En hij verzekerde bij hoog en laag, dat een zo kort bericht, door John Raffles ondertekend, hem onmogelijk had kunnen ontgaan.

Wat de opmaker betreft, die was op zijn post geweest, maar er zijn nu eenmaal bladzijden van tevoren vastgesteld, waaraan hij maar heel weinig aandacht behoeft te wijden, omdat daar zelden iets in veranderd behoeft te worden, voor de vorm gesloten wordt, en ook hij legde de verklaring af, dat hij van

het bericht niets gezien had en dat is zelfs voor een geoeft opmaker heel begrijpelijk, want hij ziet de letters alleen in spiegelbeeld en in metaal gegoten.

Langzamerhand begon men te begrijpen, dat er een vreemde op de zetterij moest zijn binnengedrongen, waarschijnlijk vermomd met 'n blauwe werkiel, die handig het berichtje kant en klaar, gezet en wel, in de vorm had geplaatst, op het allerlaatste ogenblik en een paar seconden voor die vorm naar de stereotypenrichting zou worden gebracht.

Dit is volstrekt niet onmogelijk als men bedenkt, dat de Times niet minder dan 350 zettters heeft, alleen voor de dagdienst.

Maar hoe dan ook, het was gebeurd en het bericht miste zijn uitwerking niet.

Al te velen in Londen hadden tot hun nadeel kennis gemaakt met de werkwijze van John Raffles, maar ook zij moesten hem allen nageven, dat hij een volmaakt gentleman was in menig opzicht en dat deze mededeling aan het publiek hem uitsluitend was ingegeven door zijn wens, onschuldige lieden vrij te pleiten van een misdrijf, dat hun ten onrechte werd aangewreven.

En van dat ogenblik af wendde de belangstelling zich weer van de gestolen, of liever de verloren juwelen naar de vraag: Wie had de aanslag in het huis van de minister beraamd?

Raffles had de juwelen, die waren voor goed aan de circulatie onttrokken, verzonken in die geheimzinnige put, waaruit zij nooit meer te voorschijn zouden komen, tenzij in de vorm van geld en van weldaden.

De politie huldigde dezelfde opvatting. Raffles hield zich te Londen op, dat stond vast en dat was alles, wat de politie wist.

Dat was dus een afgesloten hoofdstuk en het zou beter zijn, thans alle krachten in te spannen, om de man te vinden, die het compromitterende briefje geschreven had, hetwelk als ondertekening het zinnebeeld van de Sovjets droeg.

Maar er was iemand die daar heel anders over dacht, en dat was Ras Begul Khan.

De Indiër bracht met een toornig gefronst voorhoofd her en der bezoeken, beginnende met de minister van Justitie en geleidelijk afdalende totdat hij zich zelfs verwaardigde in persoon te gaan praten met de hoofdinspecteur van politie, hij, een vorstzoon.

Zo klom hij dus de maatschappelijke ladder af, van sport tot sport en riep om zijn diamant, die hij tot iedere prijs moest terughebben en op iedere sport werd hem hoffelijk ten antwoord gegeven, dat John Raffles de diamant had en dat hij dus het verstandigst deed, zich vertrouwd te maken met het denkbeeld, zijn kostbare diamant voor het laatst te hebben gezien op het bal ten huize van de minister.

Ras Begul Khan stak zelf de handen uit de mouwen en wendde zich tot niet minder dan drie particuliere detectives.

Nu is zulk een functionaris reeds uit de aard van zijn ambt, en uit hoofde van de zorg voor zijn portemonnaie, in zekere zin verplicht, nooit de hoop geheel uit te doven in de harten zijner klanten. En voor het eerst sedert enige dagen vloede dus de balsem ener gelukkige verwachting weer in het trotse gemoed van de Indiër.

Het kan bijna niet anders of in een stad als Londen moest een en ander bekend worden. Het werd dan ook bekend en Raffles nam van de desbetreffende berichten met een glimlach kennis.

— De arme jongen laat het er niet bij, Charles, zei Raffles die ochtend, toen Brand hem het bericht voorlas, terwijl hij zelf zich zorgvuldig stond te scheren aan de marmeren wasbekken in de grote badkamer. Stel je voor: een particulier detective. Hij had hun evengoed kunnen opdragen, een naald te zoeken in een hooiberg. Die lui beschikken immers niet over al de hulpmiddelen, die de politie ten dienste staan en als zij hem zijn diamant konden terugbezorgen, dan zijn zij loze bedriegers. Waar woont die Indiër ergens, Charles? Is hij niet verhuisd?

— Ja, gisteren heeft hij het Hotel Cecil verlaten en met zijn gevolg zijn intrek genomen in een zeer fraai huis, aan de King Albert Road.

Raffles liet even zijn gilette zakken, keek peinzend uit het raam en vroeg:

— Uit hoeveel leden bestaat dat gevolg ongeveer?

— O, er zijn er niet zo heel veel. Als Ras Begul een Engelsman was, zou men het eenvoudig zijn personeel noemen. Hij heeft een particuliere secretaris, een Engelsman natuurlijk, hij heeft een kamerbediende, Ram Djegah, hij heeft een Engelse chauffeur, daarentegen weer een Indische kok, en die vier hebben voortdurend met hem gereisd, maar te Londen heeft hij nog een soort vrouwelijke major domus of dienstmeisje in dienst genomen.

— Slapen al die mensen in het huis?

— Neen, alleen zijn lijfbediende, de huisknecht en de butler. Die vergat ik zoëven nog. De chauffeur heeft zijn verblijf in de garage, naast het huis en alle anderen zijn des avonds na het diner vrij.

— Dat heb je goed onthouden.

— Maar waarom vraag je me dat alles?

— Omdat ik voornemens ben, mij niet tevreden te stellen met zijn diamant alleen, amice. Je weet, dat dit ook trouwens niet ons oorspronkelijk plan was. Dat olijkleurige jongmens is zo verfoeilijk rijk, dat hij best wat kan missen van zijn overdaad. Ik vind het voorts een schande, en zeer verwijfd, als een flinke, gezonde vent zich ooit met zoveel diamanten, robijnen en andere fraaie stenen. Dat is goed voor een bal-masqué of in zijn eigen land, bij hoffeesten. Om kort te gaan, wij zullen er vannacht eens een bezoek gaan brengen. En wij zullen de hele dag besteden aan een nauwkeurig vooronderzoek in deze of gene vermomming, zoals wij dat gewend zijn bij ondernemingen, waaraan enig gevaar verbonden kan zijn.

— Enig gevaar is niet kwaad, zei Brand sarcastisch. Reken er maar op, dat die Indiër ons koelbloedig overhoop zal schieten, wanneer hij ons door een

noodlottig toeval des nachts in zijn woning ontdekt.

Raffles vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen.

Dat was nu eenmaal de risico van het beroep, en hij was er de man niet naar, bevreesd te zijn voor de dood. Hij beschouwde zich slechts als een werktuig van de voorzienigheid en dacht weinig over zijn menselijkheid na. Kwam hij te vallen, dan zou wellicht een ander zijn taak overnemen en zo niet, dan zou misschien een wereldrevolutie daar wel zorg voor dragen.

De dag werd dus geheel besteed aan wat Raffles « de voorstudie » placht te noemen.

Het huis van de Indiër bleek vrij groot te zijn, het had aan de achterzijde een grote tuin, het grensde aan een zijstraat en Raffles had al gauw de zwakke punten ontdekt, die nu eenmaal eigen zijn aan ieder goed huis.

Het was prachtig ingericht en waarschijnlijk gemeubeld en wel voor enige tijd gehuurd door Ras Begul, die dus klaarblijkelijk voornemens was, Londen

niet binnen afzienbare tijd te verlaten.

De slaapkamer bevond zich op de eerste verdieping en kwam met drie deuren uit op de gang en op andere kamers en even zoveel hoge ramen, die op de achtertuin uitzagen.

De garage bleek een klein bijgebouwtje te zijn, met een woning voor de chauffeur er boven en gelegen naast het huis, waarvan het gescheiden was door een smalle doorgang, van de straat afgesloten door een ouderwets poortje.

Toen Raffles eindelijk terugkeerde van die onderzoekingsstocht, zou hij desnoods in het donker de weg hebben kunnen vinden in het huis, zo sterk was zijn geheugen ontwikkeld.

Nog informeerde hij handig en discreet naar de gewoonten van de Indiër en die zelfde nacht, om half twaalf ongeveer, reden Raffles en Brand in de grote auto, door Henderson bestuurd, uit om een avontuur te beleven, waarop zij naar alle waarschijnlijkheid geen van beiden gerekend hadden en dat een einde aan beider leven heeft dreigen te maken.

HOOFDSTUK VI

DE BOM

Zoals gewoonlijk bij dergelijke ondernemingen werd de auto geparkeerd op een honderdtal meters afstand van de vesting, die moest worden genomen en Henderson kreeg bevel om te wachten.

En als de chauffeur daar eenmaal zat, met zijn kraag opgeslagen, onbeweeglijk dan wist Raffles, dat de brave reus zou wachten tot de jongste dag, of tot hij het bevel zou krijgen om verder te rijden.

Raffles wist dat hij surveillerende agenten zoveel mogelijk uit de weg zou gaan, en hun anders wel wat op de mouw zou weten te spelden. Hij zat met de hand vlak bij de drukknoppen, waarmee hij andere cijfers op het nummerbord te voorschijn kon toveren en

zelfs de kleur van de wagen veranderen, door het snel te voorschijn schuiven van enkele panelen.

Op dat punt gerustgesteld, liepen Raffles en Brand snel door de slecht verlichte zijstraat en in de richting van de tuinmuur, die aan die zijde de tuin afsloot van de straat.

Het was toen reeds bij half een en in deze deftige buurt liet zich bijna geen enkel gerucht meer horen.

In het grote huis scheen alles reeds ter ruste te zijn, want alle ramen waren donker, ook die van de slaapkamer.

De wind was opgestoken en deed de bladeren der hoge bomen in de tuin ruisen en sloeg de takken tegen elkaar, zodat het lichte gerucht, door hun overklimming van de tuinmuur gewekt, vol-

komen verdoofd werd.

Er was weliswaar een poortje, maar Raffles had zich reeds die dag overtuigd, dat het niet alleen gesloten was, maar met zeer sterke grendels was afgesloten. Bovendien was de buurt zo stil niet of het zou tamelijk gewaagd zijn geweest, te willen trachten, beide grendels van buiten af door te zagen, nog afgezien van het oponthoud.

Raffles had dus eenvoudig het korte, gemakkelijk te verbergen stalen klimtoestel gebruikt en nu stonden zij reeds aan de andere kant van de muur en wachtten een poosje, om hun ogen aan de duisternis te doen wennen.

Zij stonden in een tamelijk slecht onderhouden tuin, waar sedert jaren alles in het wild groeide, en waar zeker in lange tijd geen tuinman een voet had gezet, want overal groeide het onkruid tussen de kiezelstenen van de paden, de grasranden waren ongelijk, de heggen waren ongesnoeid.

Langzaam en voorzichtig slopen Brand en Raffles op de achterzijde van het herenhuis toe, dat somber en dreigend voor hen scheen op te rijzen.

Zij konden hoogstens nog een meter of tien van de achterdeur verwijderd zijn, toen Brand plotseling zijn hand op de arm van Raffles legde en heel zacht fluisterend zei:

— Kijk daarginds eens.

Raffles volgde de richting welke Brand aanwees en zag een heel flauwe lichtkier, op een plek, die hij niet aanstonds kon thuisbrengen.

— Hé, dat is vreemd, mompelde hij. Waar kan dat licht branden?

— Is het misschien in het bediendenvertrek?

— Welneen, dat bevindt zich geheel rechts in de zijvleugel. De lichtstreep is ook zo laag bij de grond, dat men eerder aan een keldergat zou denken. Dat is het echter ook al niet. Keldergaten zijn veel kleiner, en voor zover ik weet zijn ze ook niet met een luik afgesloten, dat dan veel kleiner zou moeten zijn. Wij zullen eens gaan kijken wat het is.

Langzaam slopen zij naar de plek, waar de streep licht zich flauw afte-

kende, bijna een meter lang; plotseling stonden zij als bij afspraak weer stil, en keken elkaar aan, alsof zij de verbazing op elkanders gezicht konden lezen.

Zij stonden voor een schuingeplaatst luik, hetwelk Raffles die namiddag had aangezien voor een afdekking van een kolenhok of iets dergelijks en dat van twee sterke hangsloten was voorzien.

Tegen de muur was een lage uitbouw, aan de voorzijde nauwelijks een decimeter hoog, aan de kant van de muur wat hoger, bijna een meter breed en van bakstenen opgetrokken. Die uitbouw was afgesloten door het reeds genoemde zware luik. Het moest zeker al heel oud zijn; regen en zon hadden het hout beurtelings doen uitzetten en krimpen, twee planken waren een weinig van elkander geweken en het was door de reet tussen die beide planken dat de dunne lichtstraal zichtbaar werd.

Het was dus heel zeker geen kolenhok, maar klaarblijkelijk een kelder en in die kelder hield zich iemand op, tenzij het mogelijk was, dat men daar bij ongeluk licht had laten branden.

— Dat is een onplezierige geschiedenis, mompelde Raffles ongeduldig. Er zijn dus blijkbaar nog bedienden op. Misschien is dat wel de wijnkelder en doet een van de heren zich te goed.

Hij bleef even in beraad staan en wilde reeds een paar schreden teruggaan toen beide mannen eensklaps weer bleven stilstaan op het horen van een zonderling gerucht, dat klaarblijkelijk van onder de grond kwam.

Het klonk als het aflopen van een wekker, maar oneindig veel zachter, het was een snorrend geluid, alsof er een reusachtige kat aan het spinnen was.

Nu eens hield het plotseling op, dan begon het weer, tot het voorgoed zweeg.

— Wat zijn dat voor dwaze grappen? fluisterde Brand heel zacht. Wie zijn daar toch beneden?

— Dat weet ik niet, Charles, maar ik geloof wel te kunnen zeggen, dat wij hier niet aan grappen behoeven te denken. Wij moeten naar binnen en zien wat het is. Ga even Henderson halen.

— Ik vermoed dat wij hulp nodig zul-

len hebben. Laat hem de auto in de zijstraat parkeren, voor het huis van de dokter die daar woont.

— Maar waarom? Is dat niet gevaarlijk?

— Het is mogelijk, maar wat hier gebeurt is misschien nog heel wat gevaarlijker, Charles. Het is alsof mij plotseling een licht opgaat en ik wil zekerheid hebben. Ga nu gauw, geef heel zacht het teken, en laat hem hier komen.

Zonder verder nog iets op te merken, verwijderde Brand zich in de duisternis. Er verliepen omstreeks vijf minuten, gedurende welke zich niet het minste opmerkelijke voordeed, terwijl het ook volkomen stil bleef, toen zag Raffles twee gedaanten opdoemen in de duisternis en hij herkende de reusachtige gestalte van Henderson.

— Het kostte een beetje moeite om hem over de muur te krijgen, want hij schijnt nog altijd in de groei te zijn, fluisterde Brand.

— Wat is dat voor een licht, mylord? vroeg Henderson, zijn zware stem zoveel mogelijk dempend.

— Dat is nu juist wat ik graag zou willen weten, James. En ik zal je moeten verzoeken, alleen te spreken als het volstrekt noodzakelijk is, want zelfs als jij fluistert, is het een halve mijl verder te horen. En kom nu mee, ik meen te weten, waar wij het gemakkelijkst en het vlugst kunnen binnendringen.

De drie mannen liepen achter elkaar langs de achtergevel, totdat Raffles, die vooraan liep, stilstond, zijn zak met gereedschappen naast zich legde en bukte om naar de tralies te tasten van een keldergat, omtrent een halve meter hoog en zeven of acht decimeters breed.

De tralies waren stijf verroest, de stenen waren verweerd en het zou zeker niet veel inspanning kosten, ze geheel los te maken.

Raffles had gemeend hier met zijn werktuigen aan de gang te moeten gaan, maar de aanwezigheid van Henderson zou hem alle verdere moeite wel besparen.

Hij maakte plaats voor de reus, greep zwijgend diens sterke hand en bracht

die in aanraking met een van de tralies.

Henderson had te veel ervaring, om niet aanstonds te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij greep met zijn beide geweldige vuisten de tralie vast, rukte een paar malen en bijna zou hij achterover getuimeld zijn, want zo geweldig was zijn kracht, dat hij reeds bijna bij de eerste poging de ijzeren staaf had losgetrokken uit het verweerde gesteente. Hij wrikte ook de onderzijde spoedig los en begon toen met de tweede stang, die hem een beetje meer last veroorzaakte, maar die hij toch binnen enkele minuten uit zijn voegen had weten te rukken.

De doortocht was vrij.

Brand, de kleinste en de slankste van het drietal, liet zich het eerst door de opening zakken, louter op het gevoel, daar Raffles nog geen licht durfde te ontsteken. Het moest een vrij diepe kelder zijn, want Brand raakte juist even met zijn voetpunten de vloer, terwijl hij met zijn handen aan de onderzijde van het keldergat hing.

Na hem volgde Raffles en tenslotte wrong de reus zich niet zonder enige moeite door het nauwe gat.

Raffles en Brand waren voorzien van hun schoudertassen, waarin zich alles bevond, wat zij konden nodig hebben en gingen nu voorzichtig onderzoeken, waar zij zich eigenlijk bevonden.

Dat onderzoek behoefde maar kort te duren, want de kelder bleek niets anders te bevatten dan wat lege vaten en half vergane manden met stro, waarin waarschijnlijk flessen wijn verpakt waren geweest.

Brand vond een lap, bevestigde die voor het keldergat, na op een kist te zijn geklommen, en nu pas durfde Raffles licht te maken.

De kelder bleek een deur te hebben, die blijkbaar van buiten gesloten was, maar het slot was zo oud en erbarmelijk dat Raffles het met zijn vlugge vingers binnen enkele tellen geopend had.

Dadelijk doofde hij weer het licht, na zich te hebben overtuigd, dat die deur uitkwam op een gang, die zeer lang scheen te zijn en waarschijnlijk

langs een groot gedeelte van de achtergevel van het huis liep, terwijl zich enige meters verder het begin vertoonde van een betonnen wenteltrap.

Pas na zich te hebben overtuigd, dat hij geen spoor van licht zag, noch ook enig gerucht vernam, knipte Raffles opnieuw zijn lantaarn aan en deed voorzichtig een paar schreden in de gang.

De drie mannen slopen voorbij de wenteltrap, die, zoals zij wel gedacht hadden, niet meer dan acht treden had en gingen de gang verder in, in de richting van het kleine uitbouwje, dat met het schuine luik was afgedekt en waar de lichtkier dadelijk de aandacht van Brand had getrokken.

Verderop maakte de gang een bocht, beter gezegd een scherpe hoek, en Raffles schatte, dat hij nu ongeveer in het midden van het grote huis moest zijn. Hij wist dat in de andere vleugel de kelders waren, welke in gebruik waren, waar levensmiddelen werden bewaard, wijn, kolen en waar ook de machine stond, die de lift in beweging bracht.

Een ogenblik aarzelde Raffles weer en toen legde hij zijn vinger op de lippen, en beduidde Brand en Henderson, dat zij op dezelfde plek moesten blijven wachten, terwijl hij verder de gang insloop, in de richting van een stevige deur, met ijzer beslagen, die hij wat verderop ontwaarde.

Hij deed ongeveer twintig stappen, en bukte zich, teneinde een opening te vinden, waar hij doorheen zou kunnen kijken.

Hij zag echter volstrekt niets, nergens drong het minste lichtstraaltje naar buiten, en toch was hij er van overtuigd, dat dit de kelder moest zijn, waar toe het luik boven de uitbouw behoorde.

Terwijl zijn hand over de stoffige oppervlakte van de deur streek, ontmoetten zijn tastende vingers een verhevenheid van ronde vorm, en Raffles begreep dat het een knoest moest zijn, die halverwege uit het hout stak.

Met enige inspanning slaagde hij er in, de kwast verder los te wrikken en eensklaps drong een lichtbundel er doorheen, en tekende op de tegenover lig-

gende wand een lichtcirkel af.

Raffles bracht het oog voor de opening en zag nu een schouwspel, dat hij wel half en half verwacht had en dat hem toch met verbazing en schrik vervulde.

In de grote en vrij helder met electrisch licht verlichte kelder, zaten acht mannen bijeen, waaronder twee Chinezen. De overigen waren klaarblijkelijk Indiërs, op een na, die een Europeaan was, of beter gezegd een Rus, met een sterk uitgesproken Mongools type, laag voorhoofd, brede onderkaak, stompe neus en schuin geplaatste, smalle ogen.

Zij waren gezeten rondom een lange, stevige tafel van ongeschaafd hout en op die tafel waren een paar voorwerpen te zien, die Raffles met een gevoel van afschuw vervulden.

Een van die dingen leek op een gewone conservebus, en een der Indiërs was bezig, er met een mesje het etiket af te krabben, met liefkozende gebaren en een ernstige uitdrukking op zijn donker gelaat.

Dan lagen er verschillende radertjes en pallen, waarschijnlijk gesloopt uit oude wekkers, flanellen lappen, koperdraad in allerlei afmeting, ook stonden er flessen, gekurkt of met ingeslopen dop, en lagen er zakjes met verschillende inhoud bij elkander.

De man met het Mongools type sprak op zachte toon, en scheen instructies te geven.

Hij sprak de taal der Indiërs, die hij volkomen scheen te beheersen.

De Chinezen, stom en onbeweeglijk, terwijl alleen hun zwarte spleetogjes verrieden dat zij leefden, volgden met de grootste aandacht zijn aanwijzingen.

Raffles was zelfs geen seconde onzeker aangaande de aard van wat hij daar zag: het toeval deed hem daar niets meer of minder aanschouwen dan een school voor bommenwerpers.

Die zakjes bevatten « worstjes » dynamiet, pakjes hagelpatronen, los kruit, wollen draden voor lonten, de flessen bevatten glycerine, en andere vloeistoffen, gebruikt bij het vervaardigen van de krachtigste springstoffen.

Een weinig afgezonderd stond een bom, een zogenaamde helse machine, die blijkbaar geheel gereed was. Nu en dan nam de Mongool het ding voorzichtig op, wees naar verschillende onderdelen en zette het dan voorzichtig weer op zijn plaats.

In het ledige blik begon hij behoedzaam allerlei stoffen te doen, stak er

een lont in, wees hoe die bevestigd moest worden aan een uurwerk, en las nu en dan iets voor uit een klein boekje of brochure.

Raffles liet zijn ogen eens over de aanwezigen gaan.

En toen herkende hij, vlak tegenover de deur, Ram Djegah, de Indische bediende van Ras Begul Khan.

HOOFDSTUK VII

IN DOODSGEVAAR

En nu werd zekerheid wat Raffles daareven vermoed had, zodra hij het zachte snorren had gehoord, dat zoveel leek op het spinnen van een reuzenpoes.

Ram Djegah maakte deel uit van een geheim genootschap en ongetwijfeld was hijzelf het geweest, die de aanslag had beraamd, in het huis van de minister, terwijl zijn meester daar vertoefde.

Met het oog zo dicht mogelijk tegen de opening gedrukt, trachtte Raffles nog meer te ontdekken en ook iets op te vangen van hetgeen daar binnen gesproken werd. Maar ofschoon hij de taal der Hindoes kende, zo was het hem toch onmogelijk, te verstaan wat die man met zijn geel, breed gelaat, daar vertelde.

Maar het was zeker, dat hij daar onderricht gaf, want niemand van de anderen zei iets en allen keken aandachtig toe, terwijl de leermeester met vlugge, blijkbaar geoefende vingers een helse machine in elkaar zette.

Een hunner rookte bedaard een sigaret.

En dat, terwijl de minste onvoorzichtigheid, een wegspattende vonk, een spetje van een afgestroken lucifer een ramp tengevolge kon hebben. Die kerels schenen ieder begrip van gevaar verloren te hebben en gingen met het kurkdroge kruut om, alsof het gemalen koffie was.

Zij schoven de rolletjes dynamiet onverschillig terzijde, en een paar keer had de leermeester de gereedgemaakte bom moeten verzetten, daar een van

zijn leerlingen het ding bijna met de ellebogen van de tafel had gestoten.

Of de mannen gewapend waren, kon Raffles onmogelijk zien.

Wel droegen zij Westerse kleding en vier hunner hadden gewone colbertjassen aan.

Raffles wilde reeds weer achteruitsluipen, toen er iets geschiedde, dat de toestand onmiddellijk geheel wijzigde.

Een weinig van het stof, dat de deur bedekte, drong Raffles, terwijl hij zijn oog dicht tegen de opening moest drukken, in neus en mond.

Eensklaps, zonder dat hij in staat was om het te onderdrukken, nieste hij.

Onmiddellijk werd het daarbinnen levendig. Een ruw getimmerde stoel viel om en voor Raffles nog goed en wel begreep, wat er gebeurde, werd de deur opengerukt, zes, acht armen grepen hem vast en trokken hem vliegensvlug naar binnen, waarop de deur weer werd dichtgeworpen.

Het geschiedde zo verbazend snel, dat Raffles zich nog niet eens goed hersteld had van zijn niesbui, toen hij zich in gevangenschap bevond, op geen meter afstand van de tafel, volgeladen met de gevaarlijkste springstoffen en met een helse machine, als het ware onder het bereik van zijn hand.

Hij had nog gepoogd zijn revolver te grijpen, maar zijn pols werd als in een ijzeren schroef geklemd, bruine vingers verdwenen in zijn zijzak en hij voelde zich zijn wapen ontnemen.

En dat alles was zo stil geschied, dat

men niets anders gehoord had dan het omverwerpen van een stoel en de voetstappen naar de deur.

Gelukkig scheen geen van de samen-zweeiders op het denkbeeld te komen, dat Raffles medeplichtigen kon hebben. En Raffles wachtte er zich wel voor, door enige beweging of een enkel woord te verraden, dat hij niet alleen was.

Hij bleef volkomen kalm, en hij prees zichzelf gelukkig, dat hij zich door geen enkele beweging verraden had, en niet de hulp van Brand en Henderson had ingeroepen.

Die twee zouden zeker in de buurt zijn gebleven en wel zo verstandig zijn, een betere gelegenheid af te wachten om Raffles te bevrijden, dan een inval in deze kelder kon opleveren, waar overal ontplofbare stoffen lagen rondgestrooid alsof het een onschadelijk poeder was.

Het duurde enige tijd voor de Mongool begon te spreken. Hij sprak het Engels zonder enig merkbaar accent.

— Wie ben je en hoe kom je hier? vroeg hij langzaam, met de armen over de borst gekruist.

— Wel, wie ik ben, zal u wel weinig belang inboezemen, antwoordde Raffles luchtig en wat ik hier kom doen, moet toch duidelijk zijn. De juwelen van de heer des huizes hebben mij aangelokt en ik kom ze weghalen.

— Spreek minder luid, hond, beet de ander hem op sissende toon toe. Zo, je bent dus een inbreker?

— Zo noemt men deze lieden gemeenlijk, die na middernacht ongevraagd de huizen binnendringen, met het doel de bewoners te bestelen, antwoordde Raffles koeltjes.

— En zoekt men die juwelen gewoonlijk in kelders? ging de Rus op dezelfde sissende toon voort.

— Wel neen, maar de zaak is, dat ik een lichtstreep zag in de tuin en mijn nieuwsgierigheid dreef mij er toe de oorzaak van dat licht eens te gaan nasporen.

— Ben je alleen?

— Een zonderlinge vraag, Geloof je dat ik een inbraak opvat als cocktail-party?

Ram Djegah, die nog geen woord ge-

zegd had, kwam nu heel langzaam nader en zei met zijn diepe keelstem:

— Ik geloof te weten wie die man is. Je herinnert je, Krysof, dat ik die avond mijn meester moest volgen naar het huis van de minister. Ik ken die man, die daar staat. Hij is het die werd weggeleid en ik heb hem nog in de auto zien brengen, juist even voor ik wegsloop en mij uit de voeten maakte. O, ik was goed ingelicht, ik had mijn spionnen in dat huis.

— En wat zou dat? vroeg Krysof, van de een naar de ander kijkend.

— Als ik gelijk heb, makker, dan is die man Raffles. Ik zie dat de naam ook jou niet onbekend is. Velen onzer in Voor-Indië vrezden hem als een boze ziekte. De politie zoekt hem ook daar, en nu hebben wij hem in ons midden. De vriend der armen van White Chapel en Hounsdtich.

— Wel, wel, dat is een zonderling toeval, grinnikte Krysof en keek Raffles van top tot teen aan.

Plotseling veranderde hij geheel en al van toon, kwam nog wat naderbij en vroeg dreigend:

— Begrijp je wat we hier deden?

— Ja, dat was vrij gemakkelijk te zien, antwoordde Raffles bedaard. Gij houdt er een soort hogeschool op na voor aspirant-moordenaars. Vergis ik mij niet, dan geloof ik dat wij allen de lucht invliegen, als gij niet zo verstandig zijt, dat gevaarlijke ding daar, wat meer naar het midden van de tafel te plaatsen. De gewoonte om met dat goedje om te gaan schijnt u blind voor het gevaar te hebben gemaakt.

— Je weet dus wat wij doen, indringer, Maar weet je ook wat wij beogen?

— Ook dat is niet zo moeilijk te raden. De kranten hebben ons dienaangaande al ingelicht. Gij waart voornemens een aanslag te plegen op onze minister van Koloniën en al zijn gasten en dat is mislukt en nu hebt gij zeker een herhaling op het oog.

— Een heel verstandig man, een schrandere man, riep Ram Djegah vol ironische bewondering uit. En weet die schrandere man wie ik ben, en wat ik nog meer zal doen?

Raffles keek aandachtig, zonder een spoor van vrees, naar het lichtbruine gelaat en toen meende hij die trekken te herkennen en ze vroeger wel eens te hebben gezien, lang geleden, in een achterbuurt van Ceylon.

De naam van de man had hij nooit geweten, maar hij wist dat hij een gevaarlijke schurk was, en dat hij betrokken was geweest bij alle opstanden, pogingen tot verzet en aanslagen op Ceylon.

De Indiër moest begrijpen, wat er in Raffles omging, althans hij vervolgde grijnslachend:

— Ik ben wel in dienst van Zijne Hoogheid, de Uitzuiger, maar hij weet niet wie ik ben, en als hij het zal weten, dan zal het te laat zijn. Je mag heus wel weten wat wij hier doen en wat onze plannen voor deze nacht zijn. Aanstonds gaan wij naar boven en wij zullen Zijne Hoogheid opknopen aan zijn eigen schellenkoord. Wij nemen alles van waarde mee, na eerst het uurwerk in beweging te hebben gezet van die helse machine daarginds, en het huis zal boven hem instorten.

— Prachtig bedacht, zei Raffles. En de ongelukkige bedienden, die in dit huis slapen?

De Indiër haalde de schouders op.

— Ik zal er dus op moeten rekenen hun lot te delen, na wat ik hier gezien en gehoord heb? hernam Raffles.

— Dat spreekt vanzelf, antwoordde Krysof koeltjes. Als gij gelovig zijt, zo bid dan tot uw God, want over een uur

zult gij niet meer tot de levenden behoren.

— Vindt gij het niet wat zonderling, mijnheer Krysof, dat gij aldus handelt met een man, in wien gij toch eigenlijk een medestander zoudt moeten zien? vroeg Raffles, de ander recht in het gelaat ziende.

— Een medestander? herhaalde Krysof langzaam. Drijft gij de spot met ons? Geloof gij dat wij iets voelen voor uw zachte, wekelijke middelen? Denkt gij soms dat wij geloven met geld en het stichten van allerlei fraaie instellingen de mensheid te genezen van al haar verschrikkelijke kwalen? Wij grijpen fors toe en indien alles zou vergaan, wat op deze vervloekte aarde bestaat, het zou ons niet deren, want alles wat er na ons komt, moet beter zijn dan hetgeen er thans bestaat.

Zijn gelaat had onder het spreken van deze woorden een afschuwelijke uitdrukking gekregen en het schuim was hem om de lippen gekomen.

Raffles haalde slechts de schouders op en zei kortaf:

— Ik zal mij over dit onderwerp met u maar niet in een discussie begeven, waarschijnlijk zouden wij elkander niet overtuigen. Doe dan wat gij te doen hebt, als gij gelooft dat dit het goede is en tracht u te verzetten tegen de loop der dingen, gij onnozele dwaas. Wat geschieden moet, dat geschiedt, maar geloof nooit, dat gij en uw gelijken iets zullen hebben bijgedragen tot de grote verandering die komen zal.

HOOFDSTUK VIII

DE JUWELEN VAN ZIJNE HOOGHEID

Het bleef weer even stil, en toen zei Krysof kortaf:

— Bindt hem, mannen, en twee onzer zullen hem bewaken, tot wij daarboven gereed zijn.

Raffles dacht er zelfs niet aan, zich te verzetten. Misschien zou een van die dwazen geschoten hebben in deze kelder, en de gevolgen zouden ontzettend zijn geweest. Bovendien, wat zou hij kunnen beginnen, ongewapend als hij was, tegen acht mannen?

Hij liet dus zonder verzet toe, dat zijn armen hem op de rug bijeen werden gebonden, en ging toen zitten op de hem aangewezen stoel.

De mannen fluisterden nog wat met elkaar, de deur werd voorzichtig geopend, en zes vertrokken er, na hun wapens te hebben nagezien. De deur ging dicht, een der achtergebleven Indiërs schoof er een grendel voor, en onmiddellijk begonnen zij wat hun van te voren was opgedragen.

Een hunner, met een lange Indische dolk voor in de gordel, verzamelde met zijn sigaret nog in de mond, alle verspreid liggende springstoffen, en legde ze op een ruwe plank, aan de muur bevestigd.

Intussen hield de ander zich onledig met de helse machine, die dadelijk de aandacht van Raffles had getrokken.

Het was blijkbaar een van die toestellen, die werken door een schok en dus niet door middel van een uurwerk.

Op vier of vijf plaatsen staken er pennen uit, waarvan er zeker een bij een val op de vloer, de ontploffing zou bewerkstelligen. Natuurlijk zou al de springstof mee de lucht ingaan, en van het hele huis zou geen steen op de andere blijven.

Raffles zag toe, hoe de man aan een ring het uiteinde bevestigde van een lang touw, dat hij vervolgens heen stak door een nauwe muurspleet, welke tot

dusverre was verborgen geweest achter een witte lap, die hij onmiddellijk weer liet neervallen.

Raffles begreep, dat het opgerolde kluwen thans buiten naast het luik moest liggen.

Na hun werk te hebben volbracht zouden de aanslagplegers dat kluwen ontrollen, over de tuinmuur klimmen, een ruk aan het touw geven, en dan onmiddellijk op de vlucht slaan.

De bus zou van de tafel worden getrokken, een der pennen zou de vloer raken, en de losbarsting zou onmiddellijk daarop volgen.

Maar terwijl Raffles keek, was hij in zijn brein ijverig bezig met heel iets anders...

Hij had onmiddellijk gevoeld, dat een lange spijker, onhandig ingedreven, door het hout van de stoel heenstak, juist op die plek, waar zijn gekruiste polsen zich bevonden.

Hij bedacht zich geen ogenblik maar drukte telkens en telkens weer het koord waarmee hij gebonden was tegen de spijker, trok het touw heen en weer, en maakte vezel voor vezel los.

Indien de Indiërs niet druk bezig waren geweest, zou Raffles zeker niet geslaagd zijn in zijn opzet, want dan hadden zij de bewegingen van zijn armen moeten zien, hoe gering die ook waren.

Zij waren echter zo in hun werk verdiept, dat het touw reeds voor meer dan de helft was vernield, toen een der Indiërs voor het eerst naar Raffles keek.

Onmiddellijk bleef hij doodstil zitten, met gebogen hoofd, als wanhopig onder zijn lot.

Maar dadelijk daarop ging Raffles weer door, terwijl hij zag hoe de Indiër de bom niet ver van de tafeland plaatste. In een flauwe bocht verdween het verbindingskoord onder de dikke lap tegen de muur, en alles was gereed voor de aanslag.

Dit alles had zeker nog geen tien minuten geduurd, en Raffles, de spieren van zijn armen spannend, bemerkte dat het touw bijna stuk was.

Maar op dit ogenblik keek de Indiër die zoëven de springstoffen van de tafel had weggenomen, en bijeenverzameld in een hoek van de kelder naar hem.

Misschien was de argwaan van de man gewekt door de ongewone houding van Raffles of door de uitdrukking van zijn gezicht. Hoe het ook zij, hij kwam naderbij, om zich te overtuigen of de touwen nog goed bevestigd waren.

Raffles begreep dat hij nu moest handelen.

Het ging om zijn leven.

Toen de man nog slechts een stap van hem af was, rukte hij met een hevige krachtsinspanning het touw van een, en deed bijna tegelijkertijd een bliksemsnelle greep naar het gevest van de dolk, die de Indiër in zijn gordel droeg.

De man slaakte een onderdrukte kreet van schrik en greep naar de keel van Raffles, terwijl hij met zijn nog vrije hand naar zijn revolver tastte, maar reeds glansde het lemmet van de dolk in het elektrische licht en de man stortte zo lang als hij was voorover op de grond, zijn eigen wapen was hem tot aan het gevest in de borst gedrongen.

De ander stond toe te kijken, roerloos als een beeld, en zo volkomen verast, dat Raffles reeds bij hem was, voor hij nog tot het besef was gekomen, van wat er eigenlijk aan de hand was.

Maar toen stortte hij zich brullend op Raffles, die hem met een kaakslag velde.

De man was de slag echter ten halve ontweken, want hij was met katachtige lenigheid dadelijk weer op de been, trok zijn vlijmscherpe yatagan, en deed een forse houw naar Raffles, die slechts door een bliksemsnelle beweging de dodelijke slag wist te ontwijken. Het zware, brede lemmet van het wapen drong ver in het hout van de tafel, die dreunde onder het geweld van de houw, en voor de man de yatagan kon lostrekken, had Raffles hem reeds opnieuw aangegrepen en achterover op de tafel

gedrukt, terwijl hij zijn vuist met geweldige kracht op het hoofd van de man deed neerkomen.

De Indiër kronkelde zich wanhopig, wist een arm vrij te maken en reikte zich zo ver hij kon achteruit, terwijl zijn vingers zich kromden als klauwen, en bijna de helse machine bereikten, die hij blijkbaar van de tafel trachtte te stoten.

Raffles voelde een klam zweet uit al zijn poriën breken, want de toeleg van de Indiër was duidelijk: hij wilde liever met al zijn kameraden de lucht in gaan, als slechts het plan, Begul Khan te doden, slaagde.

Met ogen vol ontzetting bemerkte Raffles, hoe de tafel onder hun beider gewicht krakend begon over te hellen, en hoe de bus heel langzaam, millimeter voor millimeter omlaag schoof, die helling volgend, en de rand van het tafelvlak reeds bijna bereikt had.

Nog één enkele schok, nog een paar centimeters en het blik met zijn dodelijke inhoud zou op de vloer vallen, en het lot van allen in dat huis zou bezegeld zijn.

Met verdubbelde kracht beukte Raffles' vuist op het hoofd van de Indiër, die krampachtige stoten gaf met zijn arm, waardoor de helse machine telkens een klein beetje verder schoof.

Maar een laatste, met alle kracht toegebrachte slag verdoofde de Indiër.

Hij slaakte een diepe zucht, zijn hoofd viel opzij, en zijn spieren ontspanden zich.

Hijgend kwam Raffles overeind, de tafel hernam haar vroegere stand, het slappe lichaam van de Indiër gleed op de grond, en Raffles haastte zich de bom midden op de tafel te zetten, en het daaraan gebonden touw met zijn zakmes door te snijden.

Hij knevelde en bond de Indiër, schoof het slappe lichaam in een hoek, snelde naar de deur, en trok de grendel terug.

Er was niets te zien in de gang.

Wat was er dan met Brand en Henderson gebeurd? Waren zij het slachtoffer geworden van de misdadige beneden?

Maar dat was bijna onmogelijk. Stellig zou er iets van een gevecht te horen zijn geweest, er zou geschoten zijn.

Maar waar waren zij dan?

Er kon niet veel meer dan een kwartier verlopen zijn sedert Krysof, Ram Djegah en de anderen waren weggegaan om de rijke Indiër te vermoorden.

Hij moest en wilde zekerheid hebben.

Zonder tijd te verliezen greep hij zijn revolver, die op een der stoelen was achtergelaten, snelde door de gang, beklom de trappen, en bereikte de eerste verdieping.

Hij stond stil en luisterde.

Hoorde hij daar geen schreden?

Maar, dat gerucht kwam van de kant van de grote werkkamer, waar de kast met kostbaarheden stond?

Zou het geboefte zich dan eerst hebben willen meester maken van het geld en de juwelen, en pas daarna de vorst hebben willen doden?

Dat moest wel zo zijn, want Raffles weigerde te geloven, dat Ras Begul vermoord zou zijn, zonder dat Brand en Henderson een hand zouden hebben uitgestoken om het te beletten.

Het gerucht dat hij hoorde was zo zacht, dat Raffles zijn gehoor moest inspannen om het te vernemen.

Waar hij stond was het stikdonker, en hij behoefde geen vrees te koesteren dat men hem zou horen.

Hij deed voorzichtig een paar stappen buiten zijn schuilplaats, toen hij zich plotseling bij de mouw voelde trekken.

Zijn eerste beweging was naar zijn zak, toen hij een welbekende stem hoorde fluisteren, vlak bij zijn oor:

— Schrik niet. Wij zijn het. Wij hebben alles kunnen zien, wat er daar beneden voorviel, ik heb je het touw zien kapot trekken, wij wilden je nog te hulp komen, maar de deur was zwaar, stevig gegrendeld en zelfs Henderson kon ze onmogelijk indrukken.

— Dan is dat dus dat dreunend lawaai geweest, dat ik tijdens de worsteling met de Indiër gehoord heb, fluisterde Raffles terug. Ik dacht dat het het kloppen van het bloed in mijn hersens was. Hoe kom je hier?

— Zodra we je naar binnen zagen brengen, en door het knoestgat van de deur konden zien dat je leven geen onmiddellijk gevaar liep, zijn we blijven luisteren, en zo hebben wij gehoord wat de schurken van plan waren. Wij hebben ons juist bijtijds verscholen om het zestal voorbij te laten trekken, en toen zijn wij hen op de voet gevolgd, zodra wij zagen dat je bewakers je rustig lieten zitten. Die zes anderen moeten echter van plan zijn veranderd, want in plaats van dadelijk naar de slaapkamer te gaan, zijn zij naar de werkkamer getrokken, en het duurde niet lang of daar waren zij bezig met de kleine brandkast, een zware, eikenhouten kast, waar zeker kostbaarheden in zaten. Die Krysof, zo heet hij immers? scheen er verstand van te hebben. Wij zagen inmiddels wel dat dit alles niet zo gauw zou zijn afgelopen, en toen zijn we weer als de weerlicht teruggegaan, en kwamen juist, toen je bijna klaar was met dat touw. Ik heb afschuwelijke ogenblikken doorleefd, toen ik je daar zag worstelen met die Indiër en de helse machine van de tafel dreigde te glijden. Henderson was half dol, omdat die deur hem weerstand bood.

— Waar is hij nu?

— Hij staat aan het andere einde van de gang.

— Dan als de bliksem naar de slaapkamer, want zij zullen nu wel klaar zijn met die houten kast, en de Indiër willen vermoorden, waarschijnlijk bij wijze van afschrikwekkend voorbeeld.

— Ben je gewapend, Edward?

— Ik heb mijn revolver. Houd de lampen gereed, want het moet licht zijn als er gevochten moet worden.

Zij slopen de gang ten einde en waren bijna aangeploft tegen Henderson, die juist ongerust begon te worden, en eens op onderzoek uitging.

Zij moesten nog een hoek omslaan, en toen zagen zij, schemerachtig afstekend tegen het lichte gordijn van een breed gangraam, een klein troepje mannen, die blijkbaar fluisterend de koppen bijeenstaken, en zich ophielden voor een hoge, witgelakte deur.

Een hünner scheen aan de kruk te

morrelen, en toen de deur gesloten bleek te zijn, wierpen eensklaps twee Indiërs tegelijk zich tegen het dunne paneel, dat krakend versplinterde. In een oogwenk stortten de zes man zich naar binnen en waren uit het oog verdwenen.

En nog terwijl zij hen achterna snelden, hoorden de drie mannen een schot kraken, gevolgd door een gil, de bons van een lichaam en het gerucht van een worsteling.

In een oogwenk waren zijzelf door de versplinterde deur naar binnen gestormd, en Raffles, het electrisch licht aanknippend, riep bevelend:

— Handen op, of wij schieten.

In het midden van de kamer lag een bruin lichaam roerloos uitgestrekt.

Ras Begul was wakker geworden en had nog een enkel schot kunnen afvuren uit zijn revolver, die hij uit de lade van het nachtkastje had kunnen nemen. Het schot had een der Indiërs dodelijk in het voorhoofd getroffen, maar als een brullende troep wolven hadden de anderen zich aanstonds op hem geworpen, en nu worstelde hij, gekleed in zijn dunne zijden pyjama, nog op het bed liggend, als een wanhopige met een overmacht, die hem zijn revolver reeds had ontnomen.

De Indiërs hoorden de waarschuwingsroep van Raffles wel, maar zij schenen niet voornemens te zijn, zich zonder meer over te geven.

Sommigen trokken hun dolken, twee wierpen zich tegelijk op Henderson, die een diepe snijwonde aan de schouder opliep. Die twee Indiërs zouden echter nooit meer hun wapen hanteren, want met zijn geweldige vuist sloeg hij een van zijn aanvallers de hersens in, en de ander kreeg een kogel midden in het hart.

Raffles rekende af met Krysof, die verraderlijk van achter op hem was toegesloepen en hem juist zijn dolkmes tussen de schouders wilde planten, toen Raffles zich omwendde, en hem met de kolf van zijn revolver zo heftig op het hoofd sloeg dat de Rus bewegingloos bleef liggen.

De vierde man werd door Brand ge-

veld, maar de vijfde, die zag dat het spel verloren was, vluchtte bijtijds, onder het uitstoten van knetterende verwensingen.

Brand liep hem een eindweegs na, maar de man scheen wel vleugelen aan de voeten te hebben.

Hij rende een gang ten einde, duwde een raam open, bereikte een balkon aan de tuinzijde, en liet zich met de vlugheid van een aap langs een regenpijp zakken.

Brand zag hoe hij naar het luik snelde, zich daar bukte, iets scheen op te rapen, met een gillend lachen, zich door de tuin verwijderde, maar op een wijze alsof hij in zijn loop belemmerd werd.

Plotseling slaakte Brand een kreet van opluchting en riep half luid, alsof iemand hem kon verstaan:

— O, die ezel. Nu begrijp ik wat hij doet. Hij ontrolt het koord van de helse machine, en als hij in veiligheid is zal hij er aan trekken. Nu, hij mag zijn gang gaan.

Hij snelde weer terug, en zag hoe Raffles in de slaapkamer sprak met de Indiër, die in trotse houding voor zijn bed stond, terwijl Henderson bezig was, de gewonde Indiërs te binden.

Het bleek dat zij van de buit een groot pak hadden gemaakt, en Brand zag dat pak in de handen van Raffles, terwijl hij hem juist hoorde zeggen:

— Ras Begul Khan, gij houdt er een merkwaardige wijze op na uw dankbaarheid te betuigen jegens lieden, die u het leven redden. Nu, ik wil u daar verder geen verwijt van maken, het is misschien uw gewoonte. Ik vind het echter vreemd dat gij niet eens een paar duizend pond sterling over hebt voor uw eigen kostbaar leven. En daarom ben ik wel verplicht te nemen, wat ik gedacht had dat gij mij vrijwillig zoudt hebben geschonken voor mijn armen en ongelukkigen.

De Indiër keek Raffles met duistere blik aan, en riep toen heftig:

— Gij hebt ook mijn diamant gestolen.

— Gevonden, Uwe Hoogheid.

— Vinden en behouden, dat is voor mij stelen.

Raffles haalde de schouders op en zei koeltjes:

— Ieder heeft daaromtrent zijn eigen opvattingen. In elk geval valt het mij erg tegen, dat ge niet eens als een waar edelman afstand weet te doen van een bedrag, voor u van zo weinig betekenis. Wij laten u nu alleen, in de hoop, dat gij u zult beteren. Bel zo gauw mogelijk de politie op, en laat zij zeer voorzichtig zijn daar beneden in de kelder, want er staat daar een bom, die uw hele huis en ook uw kostbare persoon geheel zou kunnen verwoesten, als hij ontplofte. Ja, Hoogheid, gij hebt maandenlang een van uw doodsvijanden in uw dienst gehad, die nu onder

uw eigen dak les ontving in het bommen maken. En thans neem ik werkelijk afscheid van u, want ik hoor uw bedienden daar aankomen.

Ras Begul bleef onbeweeglijk voor zijn bed staan, met zijn sombere blik en zijn armen over de borst gekruist, en liet Raffles vertrekken, die met een hoffelijke buiging afscheid van hem nam.

Het is wel zoals Rudyard Kipling het heeft gezegd in een van zijn meest beroemde gedichten: East is east and west is west... And never the twain will meet.

Oost is Oost en West is West... En nimmer zullen die beiden elkander ontmoeten.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Congres danst

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266